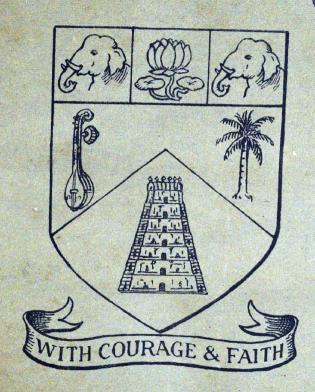
148

ANNAMALAINAGAR

MISCELLANY

Vol. V

MAR. 1934

ANNAMALAINAGAR MISCELLANY

VOL. V.

No. 2

Mar. 1934

				PAGE
EDITORIAL				1
'MADRAS'WEEKLY AS MATCH-M.	AKER'			2
POSITIVE-HEALTH				9
On Smoking				13
THE CHANGE OF PRESCRIPTION				16
MEDIOCRITY				21
THOSE WOMEN LEFT TO ME				22
"DAUGHTER GONE AND DUCATS	Too ''			26
CHIVALRY				30
Monsoon		•••		33
SCENES FROM A TAMIL CLASSIC				34
SPORTS AND ATHLETICS				36
REPORTS—				
UNIVERSITY UNION				39
DRAMATIC CLUB (1933-34)				41
STUDENTS' CO-OPERATIVE ST	ORES LT	D		42
ECONOMICS SOCIETY				42
SANSKRIT SOCIETY				44
CHEMICAL SOCIETY (1933)				45
,, ,, (1933-34)				46
வாழ்க்கையும் மனகிஃபையும்				49
வள்ளுவரைப்பற்றிய வாதம்				55
புயல், புயல், புயலே!				59
கருப்பண்ணன்	•••			66
கால்தாற்ற தாண்ணிழையார் அல்லது பண்டை	மாதரின் ப	ஞ்சுத்தொழ	றில்	73
பண்டைத்தமிழ் மகளிரும் வீர வாழ்க்கையும்				76
Tarair and the				20

Editorial Board

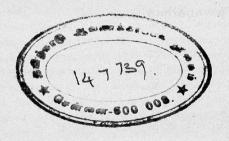
Mr. A. Mendeloff, B.A. (Hons.) Lond.

Mr. S. P. Ragland, M.A.

Mr. S. Arumugam, B.A.

Mr. T. N. Viswanathan.

TL 342114 2129

Editorial

HE period since the last issue of the 'Miscellany' has been a rather exciting one for the University, and the Magazine has had its share of trouble. Some manuscripts were ruined by the cyclone, and a certain delay was caused by the consequent disorganisation. A marked falling-off was noticeable in the number of articles received, and the competition for the best lyric entitled 'Monsoon' attracted very few entries. We regret that we are unable to offer the prize for the best lyric this issue. That for the best short-story goes to K. Balakrishnan, IV Hons.

Of course we realise that the cyclone was partly responsible for the drying-up of talent. When it had passed, after a protracted windy argument in which it administered a knock-out blow to several trees and almost succeeded in giving a 'coup de grace' to the hostel, everybody was too confused to think about the 'Miscellany'. Fortunately, however, a few stalwarts rallied round us in our hour of need, and we were able, though somewhat belatedly, to go to press.

May we suggest a delicate word of advice to some of our readers? We know quite well that 'a rose by any other name would smell as sweet', but somehow we have a prejudice against the occasional habit of pilfering choice blossoms from others' bushes and offering them with a new name. Literary communism is a little too advanced for our conservative tastes.

We are offering once more two prizes of five rupees each for the best original short story and the best (equally original) lyric.

'Madras-Weekly as Match-Maker'

"WLLO!" Mr. Menon who was indolently turning over the pages of the 'Madras Weekly' suddenly jerked erect in his easy-chair and gasped in wonder. He was looking for the announcement of his transfer from his lecturership at Kumbakonam when his attention was arrested by a piece of intelligence, most unexpected. Miss V. Kunhilakshmy, one of the few Indian lady-graduates of the London University who had recently returned to India, had been appointed as assistant lecturer in English under him in Victoria College. Her photo topped this announcement and it was this that had given him this severe surprise. He knew her. Lovely eyes and fine features; he remembered her but too well.

He sat still staring at the lovely shadow of his assistant, his face expressing a variety of emotions—surprise, anxiety and apprehension curiously blended. Sentiment and Mr. Menon had been perfect strangers till now, or so thought those who knew that stern bachelor. But as he sat there thoughtfully stroking his chin, his brow corrugated with an undisguised bewilderment and his eyes gloating over the photo before him, he seemed to contradict that very impression he had been so laboriously creating. Cupid whom he had defied successfully for ten years had penetrated through his defence at last, and was ravaging his heart with all the fury of deferred conquest.

The coffee at his elbow had been left un-touched and in the chill breeze of the summer morn, it had turned cold. He touched it—how cold it felt. Yes, chill as his own attitude towards life. For a long time he had been slipping towards a great abyss, the brink of which he again and again touched but from which he had resolutely turned his face. He knew that its depths sheltered nothing but

despair. But the time had come. This revival of fond memories was too great for him. He drew towards it like a dazzled fly allured by the flame.

"The coffee is getting cold. May I bring in another cup of coffee?" came his servant's voice. But he heard it not. His mind was too busy with the scenes of his earlier days to know what was going on around him.

He was a boy again on the village lawn of his beloved place, walking over its carpeting grass, as the last light of the evening waned before the spreading dusk. He looked long at the lingering rays of the sun spreading over the distant west a thin shower of golden sprays and thought deeply for a minute or two. But his attention was attracted at that moment, by a shrill piercing cry which emanated from somewhere near him. He looked behind and looked before, but could not see anything. However he thought he would search more closely, but had not proceeded a couple of steps, when suddenly to his surprise, he almost stumbled against the motionless body of a young girl, all in a heap. He raised at once her drooping countenance and carried her to the spring running by. Poor girl! she was still in a deep swoon. He gently felt the pulsing of her heart and parted her lips and wetted them with a few drops of the refreshing water. Its effect was instantaneous. Her lips quivered and her beautiful face twitched. Animated with hopes of her recovery, he again moistened her lovely brow and bathed her temples with a wet hand-kerchief. In a minute she began to move in his arms, then low moans and mournful gasps followed as if she were labouring under the stress of some acute pain. Slowly her features began to relax, till with a sudden start, she struggled in his arms. But suddenly she collapsed again.

For nearly another minute she lay inert. Then slowly raising her delicate eye-lids, she began to gaze earnestly into his face, her eyes full of tenderness all eloquent of

the great gratitude she felt towards him. Both were speechless for a moment, endeavouring to master their respective emotions.

She was his own cousin, who had come there with her parents on a visit to his family. She had strayed away in the evening, charmed by the sweet tranquillity of the setting sun to this unfrequented part of the village common and had fainted at the sight of a threatening jackal. She had struck her elbow against a stone and the blood was oozing through the cut. This he had not noticed at first. But when he did so, he slowly extricated her from the half-embrace in which she was entwined and with his hand-kerchief chivalrously dressed her wound and took her home.

That was the beginning. The boy had dressed the wound as best he could, but unconsciously he had taken a deeper hurt than the one he had tried to heal. She had broken open the gates and ranged within, lovely mistress of that sacred park, rich with all the glorious shades of a youth's first love. But that was all, for the end came soon. A deadly quarrel poisoned the friendship between the two families ere long, and ever since they had never heard of or seen each other.

This parting had dealt him a stunning blow from that day onwards; his village, deprived of all its charms, thereafter seemed to him a hell. His heart was bleeding like her elbow, yearning for that touch, which alone could heal his wound. Yet he hid his anxiety, bravely concealing the painful softness of his heart, of which he himself was ashamed, under an outward show of austerity. In truth he was afraid to reflect on her memory and buried it five fathoms deep in the ocean of his academic worries.

All these days he had tutored himself into the belief that he had succeeded in crushing his passion. But now as her image flashed back into his memory with the full force of fond associations, he felt his old emotion rushing through him with all the fury of a flooded river.

He got up from his chair. He had settled in his mind what he should do. To work with the girl—to him she was yet a girl—for whom his heart yearned with all the pangs of a stifled passion, would not only be dangerous in the extreme, but also highly detrimental to the peace and sanctity of his lonely life. He must at once go and get his transfer revoked.

II

Almost at the same time, in a warm room in the mansion of Vasuppurath, buried in the cushions of a cosy sofa, another instrument of fate was having the same experience. It was none other than Miss Kunhilakshmy, whose appointment had been threatening the peaceful life of Mr. Menon. Being the only daughter of a wealthy member of the royal family of Cochin, she had been sent to England for her education, from where she had returned only a couple of weeks back. But owing to the great influence of her father Sir Sivasankara Varma she had been even before her landing able to get a footing in the educational department of Madras. Only, as the reopening was fast nearing, she was staying for the time being with a cousin of hers, at Calicut.

Being left alone for a while she too was going through the 'Madras Illustrated Weekly' when she like Mr. Menon got the greatest shock of her life. The incident which had occurred while she was a girl had always lived in her memory undimmed; but all these years she had been under the impression that what she had been desiring was an impossibility. But this sudden sight of his picture reopened the old wound and she knew that her love was as painfully strong as ever.

For a long time she sat looking at his photo and at hers, a faint flush, like the first streak of dawn, creeping

into her cheeks. His bold animated face, eloquent with manhood and vigour, and her shy oval face, both looked as if they were made for each other. As she thus contemplated his face, she saw him as he had stood brushing against her, while he was bandaging her arm. She trembled. The burning question was: "Am I to hang back or go to Palghat where either extreme happiness or poignant misery is sure to befall me?"

She felt puzzled. Her heart which raged in a tumult, cried out to her not to throw away this opportunity of realising her dreams. But she would not listen to this inner prompting. She was not even sure that he was still unmarried, much less that he loved her or even remembered her. She pressed her hand to her brow and thought profoundly over it.

"Yes" she murmured "I must not plunge into danger. I must at once go and see Subadra's father (he was the Minister of Education) and persuade him to put me in some other college. That is the only way. I must keep up appearances though my heart should break."

Thus when her cousin came home in the evening she told him how Subadra had sent her an invitation to the grand party that the Minister intended giving to His Excellency, the Governor. She added that she wanted very much to be there, and that a change would do her good as she was getting bored with Calicut. To this he consented, and to her surprise and relief did not even protest or enquire further.

She started for Ooty the next day and had a secondclass compartment all to herself. She was weary and spent after her struggle and sleepless with the haunting memory of her cousin who had so unexpectedly reappeared. Moreover the train, rattling as it swept along, made it impossible for her to read. Yet taking the 'Weekly' again (of course she had taken it with her, she did not know why) she instinctively opened on the page in which their photos stood side by side. She looked at him—more correctly stole a look at him—but feeling ashamed of her weakness, laid it aside immediately; a deep sigh saturated as it were with misery escaped her unawares. She felt exhausted and, with his visionary form still rising before her, slowly fell into an uneasy slumber.

But all sorts of dreams visited her. And in all these she was able to distinguish, as she lay there, the figure of her lover. He was standing before her, trembling in every nerve and almost out of breath. It seemed as if he had just entered the compartment hastily and evidently by mistake. From his behaviour one would be inclined to think that he was struggling under the influence of conflicting emotions and feeling out of place there. Surely he had recognised her, but had not the courage to speak to her and only looked at her with shy eyes. But her heart began to thump aloud. She could not control her emotions. With a sudden cry of happiness, she unconsciously extended her hands in a wild gesture of welcome. In a flash he was by her, and clasping her in a warm embrace kissed her again and again.

After a time she awoke, looked around and saw nobody. After all it was a dream. She sighed again. How her imagination had beguiled her. Surely, she thought she would not sleep again, though it was dusk by that time. But just then, she heard a noise as of foot-steps precipitately approaching her compartment. She looked up. Her heart came to her mouth, for under the light he stood, flushed with bewilderment.

III

For a long time the lovers stood clasped in each other's arms, endeavouring to master their emotions. Then he at last broke out "How strange!"

"Yes, how strange," she echoed. "You appeared before me like a vision dropped from heaven in the most astonishing way."

"Perhaps." he admitted and continued after a moment "I am on my way to Ooty to see the minister. I came a little late to the station, but as I wanted to get into a vacant compartment, I hurriedly got into this, which was unlit then. As it was too early for any one to have put out the light and gone to sleep, I thought that this ought to be empty But think of my surprise to see you sleeping as I switched on the light. The 'Illustrated Weekly' was lying by your side open on the very page where our photos stood side by side. Then I heard you say something. I listened. Evidently I was the theme of your thoughts. Then everything flashed before me. My eyes instinctively turned towards the 'Illustrated Weekly." My heart gave a wild thump. I at once knew that you were dreaming about me and that you had been loving me all this time. It was too much for me. Compelled by the strength of my emotion, I knelt by your side and softly imprinted a kiss on your sweet lips. (a blush rose to her cheeks). I knew you were asleep; yet I felt that you were alive to my caress. I then called you by your name twice-but softly. You didn't respond. Then I thought I would wait and went to that section (pointing to the 2nd section of the compartment). But by the time I reached there you had got up and were looking round you-I knew for whom and so".

For a long time she did not speak, her brow reflecting the burning importance of her thought. But after sometime she took the "Weekly" and clasping it to her breast said: "What a singular match-maker! Think what it has done for us. Surely, as long as I live, in memory of this, I shall always subscribe to it, however disappointing its contents might become. The ways of God are many. This is another proof of it."

Positive-Health

WHAT HAS TIRUVALLUVAR TO SAY?

LL those wrong habits that are the cause of human misery and other states of body called disease, can be included in one word—civilisation. The problem of keeping fit or the right methods of ensuring to oneself health, happiness and longevity, do not interest the civilized man. It is only when he falls sick that he goes to consult a professional healer, but even then not to learn the true cause of disease, and to make amends for the physiological sins he has committed by way of fasting and patiently enduring the pain, but only to get immediate relief by any means, right or wrong, and to continue in his accustomed ways of living. He thinks that health is an inexhaustible possession and is only a negation of illness.

Popular notions about health are far from right. The pity is that even the doctors are not free from these illusions. People confound health with longevity. Of course a healthy man can live long, but the converse that a man who lives long, is healthy, need not be true. For there are persons suffering from asthma and other chronic diseases, who may be long-lived though they do not enjoy life. Again health is confounded with muscular strength and an ability to eat sumptuous meals without any immediate evil effects.

Positive-health is a harmony of the whole man—of body, mind and spirit. Mental health is more vital than bodily health. Spiritual health is the most vital of all. Bodily health is not simply the absence of illness but it is something real and positive—having its root in mind and spirit. But it should not be supposed that health is a

M 2

sufficient insurance against all kinds of disease. Health may co-exist with disease (power of resistance) or it may be absent when there is apparently no disease at all. Acute diseases may possibly be found in a healthy man, but these when treated naturally, will bring about better health.

Health shows itself in beauty of face and figure. A sign of health is lightness of body with ease of movement. A healthy man is not only strong and long-lived but also of a happy temper of mind.

The means to positive-health is the recognition of and obedience to the Power behind Life and its laws, that is, the laws of natural living. The fundamental part of natural living is right-eating or Dietetic-Righteousness. Disease is but the active manifestation of the revolt of the much-abused organ, the stomach.

Tiruvalluvar the author of an ancient holy Tamil work called 'Kural,' devotes a chapter to Dietetic-Righteousness. The second verse in the chapter is

' மருந்தெனவேண்டாவாம் யாக்கைக் கருந்**தி**ய தற்றது போற்றியுணின்.'

'He requires no medicine who eats only after assuring himself that what he has already eaten, has been fully digested and eliminated from the body.' That is, one should eat after remaining hungry, for a few hours. This is suggested by the word ' $\mathcal{G} \cup \pi \dot{\mathcal{D}} \mathcal{D}$.' Hunger takes some time to mature and thereupon becomes keen and effective as a digestive power.

The commentator on this work (Parimelazhagar) gives the stages in the maturing of Hunger as follows:— யாக்கை கொய்மை, தேக்கின் தூய்மை, கசணங்கள் தொழிலுக்குரிய வாதல் பசி மிருதல்; that is, lightness of body, clean wind, enhanced capacity of the organs for work and mature hunger. The stomach which is like an elastic bag stretches far beyond its natural size at the end of the principal meal of the day.

It empties itself only by degrees and during the process of digestion winds tainted with the smell of the food eaten may be sent up. When all the food has been digested and eliminated from the body, the stomach shrinks gradually and then winds come up. These winds have no called 'clean winds.' When a few such winds They are have come and gone, a good deal of the foreign matter will have been eliminated from the body and the body will have become very light. The mind will then be very alert. All the vital energy is at the disposal of the man, hence the enhanced capacity of the organs for work. is why our ancients performed their prayers, meditation and other high-grade work either literary or artistic. while hungry or on a quite or nearly empty stomach. Work is best and most quickly done (without any evil consequence to the body) only when there is no competition between work and digestion. Hence it is an important law of Nature that all work should be done before eating. The present system of work in Schools, Colleges and Offices, is a violation of this law. This violation, we can see, is being punished by loss of health and meagre progress in work.

The common notions of hunger and its signs are quite incorrect. People think that faintness, fatigue, pinching feelings and the like are signs of hunger, since taking of food gives temporary relief from these ills. These are due to the shutting off of vital currents through the circulation of food-poisons in the blood. These symptoms can be relieved in a natural way, by resting, a cold bath, or sips of cold water. It is wrong to suppose that hunger is associated with feelings of sickness or weakness.

These verses mean that one, after getting hungry, should eat moderately that kind of food that builds up the body

^{&#}x27; அற்றுலளவறிக் தாண்கவஃ தாடம்பு பெற்றுனெடி தாய்க்குமோது.'

^{&#}x27; மாறுபாடில்லாத உண்டி மஹத்தாண்ணி ஹாறுபாடில்ஃ யெயிர்க்கூ.'

with good flesh and blood. There will be no misery then through disease and this is the way to prolong one's earthly life.

- ' இழிவுறிக்தாண்பான் கணின்பம் போனிற்குங் கழிபேரிடை யான் கணேய்.'
- ' தீயளவன்றித் தெரியான பெரி தொண்ணி ' தேயோ வின்றிப்படும்.'

The meaning is that he who eats the bare minimum of food is rewarded with the highest grade of happiness. He does not hunt feverishly after the pleasures of the senses. He is ever cheerful and contented. In short, he enjoys the native happiness of the soul. On the other hand the lot of the glutton is the worst. Disease and misery are his lot in life. These two verses suggest that men can be divided into three grades, the abstemious, the middling and the gluttonous. The abstemious and the gluttonous are respectively described in the first and the second stanzas. The second one indirectly gives us an idea of the middling. The middling is one who eats up to the limit of his digestive power but is cautious not to eat more. He is free from disease and enjoys life so long as he is prudent.

Thus Tiruvalluvar, in a few stanzas, has dealt with the most important part of Dietetic-Righteousness. The essence of his teachings, as Purinton says, is this: "the secret of being always healthy, holy and happy, is to be a little hungry most of the time."

L. KAMESVARAN, B.Sc.

On Smoking

N authentic version of the history of cigarettes in general and Gold Flake in particular is not available. The folios are innumerable, the interpretations diverse, and the records obscure. Much has been talked about and written on the subject, but little, which touches the heart of the matter.

This elixir of human existence gives the final touch to a modern hall-mark, so to speak. Modern civilization is essentially one of smokiness. The factories smoke, the steam engines smoke, the mills smoke, the automobiles diffuse a fragrant petrol odour—in brief, everything modern smokes. No wonder, modern men and women smoke too. The cigarette is the savoury in the menu of our civilization.

Moreover, the cigarette is the outer symbol of the principles of 'Equality', 'Fraternity' and 'Liberty'—the darling mottos of the French Revolution. It is no respecter of persons—the high and the low alike inhale and puff out philosophical clouds of smoke. It breeds the right sense of equality, because the Prime Minister would not mind borrowing a match-stick from Jack, a poor peripatetic. All great people smoke—financial magnates, ministers, members of Parliament and men of letters. Sherlock Homes smoked scientifically and systematically and found a solution to many knotty problems in the blue clouds emanating from his pipe. True—Mahatma Gandhi is not a smoker and is yet a great man. But exceptions prove the rule and who knows but that Mahatma Gandhi might have been greater, had he smoked!

Personally, the sight of the charming yellow-coloured box overcomes the inertia inherent in me. The magical word 'VIRGINIA' is rich with romance. It reminds me of that Golden Age in English Literature and of the Virgin Queent. The pompous magnificence of the court of the Maiden Queen with its innumerable earls flash before me. Visions of the earl of Leicester, the earl of Sussex, the earl of Essex and of that romantic and handsome courtier Sir Walter Raleigh—the father of this earthly ambrosia—come surging to my mind. I think of the great dramatist, who knew 'little-Latin and less Greek' and who in spite of that wrote masterpieces like Hamlet, Macbeth, Othello, Lear and—yes, Julius Caesar.

Ah! Caesar—that puts me in mind of the 'Ides of March' and I switch on to study. Gold Flake has done that!

In spite of the uniform and universal popularity enjoyed by this offspring of Walter Raleigh's curiosity there is still a small section of people, who cry against this 'vicious' habit. Vicious—they call it! old and ignorant people, sometimes lawyers, college lecturers and rarely medical men. You can see them in front of you in tram cars, buses and railway compartments covering their noses with handkerchieves. As if this thin, fragrant odour would smother them! I pity them and mutter within myself, "Father, forgive them—for they know not what they do, nor what they hate."

The days of school-master tyranny are gone. 'Spare the rod and spoil the child' is no longer the favourite maxim of school masters and college professors. No longer do they confiscate the secret store; but 'spare the rod and share the spoil.' This transformation is to a great extent due to a wide diffusion of the smoking habit. On one occasion, a certain Prof. of ours was writing for a full five minutes with a Gold Flake thinking that he was writing with a piece of chalk. When he did discover the mistake, he was so tickled with the ludicrous element in the affair, that instead of teaching us the philosophy of Browning, he taught us the philosophy of smoking.

O just, subtle and all-conquering Gold Flake! that to the hearts of rich and poor alike, for the wounds that will never heal, and for the pangs of grief that 'tempt the spirit to rebel' bringest an assuaging balm;—eloquent tobacco! thou that offerest fragrance and solace, even when thou art crushed and burnt—givest triumphs to despairing innocence and reversest the sentences of unrighteous judges."—

Kipling's 'soldier' after serious deliberation came to the sensible and philosophic conclusion that "a woman is only a woman, but a good cigar's a smoke!"

And let me reverently add "O Gold Flake! none but thou shalt be my paramour."

T. N. VISWANATHAN.

The Change of Prescription

F you do not know the city of Panjou, it may well be taken that you do not know the geography of South India. Who does not know that wonderful city situated as a gem in the midst of green rice fields and rendered prominent by that great temple tower visible from miles around? It is the headquarters of the district of the same name and is consequently the seat of the indispensable chief offices of the Jilla. Have you ever looked into the lists of competing teams in any badminton tournament of the presidency? You are sure to find at least a dozen teams from Panjou with various captivating surnames. Go to Madras and if you come across a young man with a hair-cut of the latest wow, dressed in spotless white and rattling away in a self-confident, Solomon-like manner, you may be sure he is from Panjou doing an arts or law course in the city.

If you alight from the train in the Panjou station one evening, you will find dozens of such young men on the platform, walking up and down as if it was the Marina or the park. "Hullo's" and "good evening's" and "how do you do's" will be heard all over the place. These young men hold complimentary platform tickets directly from the Agent of the S. I. Ry. and no official dare molest them in any manner. If he does, it will be to his own cost. I have known many conscientious A. T. S's and S. M.'s attempting to clear the platform for the convenience of the travelling public who have later been refused admission into the platform themselves by our friends some of whom had taken charge of the corner gates through which the station staff have their usual entrances and exits.

All details of the city politics are discussed threadbare on the platform during the evenings. Changes in the

administrative staff of the district are commented upon with originality and vigour. It would do good to the Government to employ some of their C. I. D. men to collect the balanced opinions of the Panjou young men on the manner in which their officers discharged their duties.

Ramu and Kittu were bosom friends and lived almost next door in the West Agraharam in the city. Both had taken the B. A. degree as was evident from their signatures. They never wrote letters without subscribing their full names K. B. Rama Sastri, B.A., and S. K. Krishna Sarma, B.A. Long ago when they were in the third form in the local mission high school, they had decided that the term 'Iyer' was too common and after some discussion had adopted the dignified appendages of Sastri and Sarma.

"Hullo," said Ramu one evening to Kittu during their customary perambulation on the platform, "who is that gent just getting out of the Express? Come along, we will have a look at his luggage." They found the name "Captain J. Barnard, I.M.S." written in huge block letters on the baggage. "I suppose" said Kittu, "that is our new D. M. O... My cousin Dr. Kasturi was telling me that the present one was going home on long leave."

Captain Barnard, the new D. M. O., was a tall stalwart man who looked every inch a Captain. His brown moustache and the little patch of grey hair on the top were oiled and groomed with the greatest care. A crowd of medicos and several prominent officials of the city were there to welcome him. Garlands of roses crowded one after another on his broad shoulder and he was evidently pleased with the reception as one could gather from his frequent exhibitions of his golden teeth.

Fates are strange and our friends found themselves affected by severe illness during the next fortnight. They caused their parents considerable anxiety and no doctor of local reputation could diagnose their cases properly. But

opinion was unanimous that they had altogether different maladies, one suffering from an affection of the lungs and the other from an infection in the intestines. How they got these troubles in a healthy city was a wonder. Kittu's father was a lawyer of considerable social and legal standing in the city. After many consultations it was decided to call in Captain Barnard. The distinguished war veteran spent one full half hour with the patient and suggested at last that he might be transferred to the Government hospital with advantage. At first of course there was the usual refusal on the part of the ladies of the household but after a time it was decided to put Kittu in one of the special wards of the hospital right under the nose of the D. M. O.

This news acted perhaps psychologically on Ramu and his condition also became serious two days later. His father who was a well-known mirasdar and a member of the District Board decided to transfer him also to the District hospital and by a strange destiny our friends and chums found themselves in neighbouring rooms unable to move about and almost unconscious.

Captain Barnard worked like a clock. At half past seven every morning you could see him enter the office room, don his medical overall and commence his rounds, choosing the special wards first. He was particular in recording all minute details of the various cases to prevent any lapses of memory. He insisted on numbering the beds and in keeping a register in which all details were carefully entered. He was a hard taskmaster and the nurses were in dread of him. He would never excuse mistakes for, as he often used to say, everything was a matter of life and death.

Nurse Mary who looked after the beds of Ramu and Kittu was one of those typical helpers one comes across in such hospitals. Middle-aged but looking much younger

than her birth certificate would warrant and rather inclined to be flabby (most of her weight hanging on the cheeks and the chin), she was a painstaking and conscientious nurse.

"How is No. 17 this afternoon, nurse?" queried the Captain four days after Kittu was admitted. "You must see him, Sir, immediately. He has been unconscious from 11 in the morning and refuses to take anything. No. 18 (Ramu) is also bad but he can wait. Pneumonia seems to have set in with 17. His father is waiting for you." "I will come in a minute. Quick, smear flora augustina on the chest and get ice ready" shouted the Captain. Gallons of the flu mixture had done Kittu no good. Equally so with Ramu who had consumed any amount of the dreadful chlorinated.

The agile Mary was off in a trice to carry out his orders. After some applications of the essence flora and ice, the Doctor went round to the other cases. Mary had changed the sheets, wiped the beds and was cleaning the number plates when a telegram was handed to her. Those who watched her saw her grow pale and reel into a chair. Hastily she gathered herself together, replaced the brass number plates she was cleaning and went straight to the Captain's room. It was later understood that she had received a telegram that her mother in Madras had been taken suddenly ill and that she had left Panjou the same evening.

Gods were kind and soon both Ramu and Kittu were better. The crisis was past the very evening Mary left for Madras. In about a fortnight's time, they were discharged from the hospital and were convalescing. Everyone said it was a miracle that Kittu had escaped so narrowly from the jaws of death. In fact Captain Barnard could not understand it at all. Everyone showered praises on the talents of the D.M.O. and the D.M.O. was congratulating Nurse Martha on her good luck, Martha was almost new to the

place and had taken charge of Mary's beds after her departure to Madras.

After nearly two months, our friends were again taking their usual walks in the evenings. They spent a good hour on the station platform everyday meeting old friends and receiving congratulations from them. One evening as they were gazing into the compartments of the Trichy passenger, whom should they meet alighting therefrom but nurse Mary? When she saw Kittu and Ramu before her, she stood dumbfounded as if confronted by ghosts. With something lingering in her mind, she asked Kittu how he had progressed after she had left him. It appeared that her mother had a protracted illness and there being none to help her she had taken leave. Now that her mother was restored to normal health, she was returning to rejoin duty. "I cannot understand how you survived. I gave you up for lost and Captain Barnard said the same thing to me when I was leaving. The pulse was falling rapidly and I was cursing my stars that I should have left you in that state. Come and see me in the hospital tomorrow." She seemed to think suddenly of something and pressed them to meet her the next morning.

Kittu and Ramu were promptly at the Hospital at 7-15 A.M. the next day. "I thought so, I thought so," broke in Mary, "I find that I had accidentally changed the number-plates of your beds just before leaving for Madras in that dreadful hurry. Only please do not mention it to anybody." "I thought so too" said Ramu, "for I found I was given a new mixture the evening you left us and wondered why they had changed my mixture so suddenly." "Hurrah," cried Mary, "this beats everything. The change of medicine had done you good. I must thank my mother (God bless her) for all this, for if she had not fallen ill, the old prescriptions would probably have finished both of you."

Mediocrity

- Not from the depths I cry. I had no heights from which to fall:
- But from the flats of ordinariness I call.
- I do not pray to God in strong belief, nor yet as foe
- With desperate challenge curse him. God—no God—I do not know.
- Great men in works of art have mouthed their grief, and fought with Fate.
- I have no grief. Had I, I could not be articulate.
- I only know somehow that discontent troubles my rest:
- And, angry with no one, yet feel I must protest.

Wem.

Those Women Left to Me

was just then congratulating myself on the delightful privacy and freedom my compartment had bestowed upon me when at the next halt three young women got into the compartment. And I was shocked, shocked.....

The afternoon had been quite enjoyable, some clouds, a grey sky and all that sort of thing.... It looked as though it was going to rain. And we fell to discussing our College lecturers first, then turned to the subject of tailors and finally drifted into a world of We spoke a lot about "Ulysses" and indignantly denounced the censors for having denied us the pleasure of reading the book, calling them a set of prudes who can never improve and who will never fit in with our scheme of things; and of that other injured man, the author of "The Song of Songs." "Marquis de Sade and his mysterious methods" exploded Mr. Aravindaksha Menon of the IVth year honours, English section, "compels our attention most" and then the train came to a stop. And the women stepped in. It was Saidapet and Mr. Menon was to get down; he promised to join me at the Elphinstone later in the evening, said "aaah revoyar" and disappeared. I was feeling embarrassed in the new company. But the women were quite at home. They took their seats and began arranging their things.

Mr. Menon had gone and I was alone. Those three women and the whole compartment made me feel very constrained indeed. I was looking out of the window when a pleasant voice addressed me. There was no escaping that now. "That's bin and gorn and done it." I muttered The zero hour was come and I am glad to say my courage was equal to the occasion. I turned round and found all the three looking at me,

"Excuse me Sir, do you happen to have a guide on you. These trains leave ever so often and one can't remember the timings." said number one and awaited the answer.

I was feeling very sorry. I couldn't give her what she wanted but I could not tell her so. Words failed me. I considered it seriously impolite to reply merely that I didn't carry a railway guide with me. I should have to be decent and begin with a 'Miss,' Lady 'or 'Madam.' What should it be? 'Miss' was out of the question. She looked so extremely married. I had a vague feeling that 'Madam' was the word employed by butlers and household functionaries of similar standing in circumstances like the instance in point. I was too conscious of my social distinction to 'Madam' her. 'Lady' was the only remaining eligible word; I decided I would use it and began to say after a look at my watch and another through the window that I never carried a railway guide and informed her that the train timings could be ascertained at the stations themselves. I was very much satisfied with my answer and looked up to see if she felt so too. She still looked blankly at me-I can't say why. This much I saw, that she was in simple swadeshi clothes and painfully like the 'Mysore Sandalwood Soap' advert. in its silken sheen. I suddenly became aware that I should not stare and so was turning to the window where something dark (it may have been a hand bag) in number two's lap detained me. It was Shaw, "The Intelligent Woman's Guide to Socialism," informed number two and I was pleased to think she was not standoffish after all. She gave me quite a comehither look and even extended to me the privilege of handling the book. I opened, looked at and closed it; then gave it back. "Good book, contains a lot of useful information, just the thing we want," she went on and wound up by asking if I had read through it. I said 'No.' Number three ditto. Number two referred to "Man and Superman"

and I was relieved to find she did not invite opinions from me. If she did I could have managed it. But she did all the talking: "Tanner and Violet marvellous creations Simbly" she explained. I listened to her. She spoke a lot about the emancipation of women and deplored that divorce was so late in coming. She "fervendly" hoped that the passing of the divorce bill would see the birth of a new nation, and many of our homesteads once more securely established.

By now I had begun to take a real interest in her observations. Numbers one and three were interested too and we listened to number two. I could not get myself to look squarely at number two because of her projecting forehead. Full of dy/dx and all that sort of thing. So I allowed her to do the talking (I admit I could not have done it so well) and punctuated her pauses with node of the head.

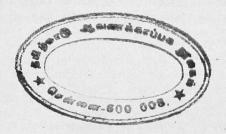
The train was slow enough, and the destination was still far off. Dusk was falling and I gave up all ideas of keeping the engagement with Menon. I settled down to my seat and as a chill wind blew through the window I pulled the lapels of my coat together and became more interested in the proceedings of the evening. Number two became more and more confiding and I was not displeased with the idea either. I made bold to ask her whence she came.

"From a home that was mine and is no longer." I pretended I didn't understand. She pitied me and explained that she and her husband happened to think differently and that she had just left him. "You know it's no use feeling sorry now... I mean...er... I am not the least bit sorry for what I did. I have a right to live and I mean to...."

She was almost growing hysterical and I tried to think of something else but it was no use. She told me the same old story and concluded that it was her intention and hope to find an honest man with healthy ideals who would be glad to give her a home.... She was rich enough—she told me so—and could support herself. It was her intention to investigate whether or not a second marriage would be an improvement on the first. While she was talking to me thus, for the most part her eyes were fixed to the book but suddenly she looked at me and blurted out: "I am now looking for the right man." Numbers one and three, I guessed from their looks, were of the same mind too but less demonstrative.

The train steamed into the Tambaram Station. I rushed out from the compartment—I guess, you know, why—and was gone. And that's the end.

R. SITARAMAN.

"Daughter Gone and Ducats Too"

O write, or not to write—that was the question with me till that memorable Friday. Then I determined to take my courage and pen in hand, if not for anything, at least to show to the general public that there were "mute, inglorious Miltons" like me in the Hostel. Firmly, implacably, and with such ideas floating in my mind, I sat down to write in spite of impending examinations.

The next question was, whether to execute a lyric or a short story—a question easily answered. I certainly was not a Trojan like Pope to war with the heroic couplet; the sublimity of Milton, the "organ voice of England" was too much for me, and Shakespearian exuberance, I certainly lacked. To make a long story short, poetry is not in my line. Hence, I switched on to the short story.

Here again, the word "original" in the editorial advertisement was menacing. It clearly announced to the understanding section of humanity—to the writers, readers, and the members of the Editorial Board-that trespassers on the literary preserves of the master minds of old were liable to prosecution. Moreover, originality is at once most difficult to achieve and vast in its expanse. One cannot possibly be original in these days of universal overproduction, not even in original sin. Murders, suicides, divorces and disjoined love affairs are available for the paltry sum of sixpence. The Great Detective with his impregnable look fails to have the same sway to-day as he had a decade ago. Blood thrillers leave a modern reader fairly cold. Love stories beginning with the candid and gruff "will you marry me?" followed by an inevitable divorce and ending in a still more inevitable reconciliation no

longer appeal even to the average youth. Under these conditions, to be original is to be a Secretary of State and still possess scruples!

Meanwhile, the storm was howling outside. It was 8 o'clock; the occasional breaking of some electric shades disturbed the otherwise quiet atmosphere of the Hostel. Till 2 o'clock, there was nothing serious, except intermittent complaints from owners of broken umbrellas. The tempest was gaining velocity and made the first demonstration of its fury by smashing some more lights and by demolishing one wing of the Hostel. The atmosphere was anything but congenial for writing, especially for "original" writing. Bidding adieu to paper and ink, I locked my room and stirred out.

Outside, conditions were scarcely encouraging. The occupants of the upper-storey congregated on the verandahs downstairs. Trees were falling in twos and threes and the vicious behaviour of the tiles was becoming a common phenomenon. It was a war waged between omnipotent poor, frail man! It was a time, when nature and intensely practical people were metamorphosed into provokingly philosophical beings. "As flies to wanton boys are we to the gods-they kill us for their sport," one was heard to say. Another was moralising upon the transience of earthly glory. A third was wondering, whether there would be examinations! A fourth was observed to sav that he had never seen such a fierce storm in his life-timehe was only fourteen years of age! Yet another was counting the number of lyrics on "Monsoon," the editors would receive! Time passed like this till 4 o'clock but not the cyclone.

Evening, and still the storm showed no sign of abating. Obeying some weird instinct, there was a sudden rush of population from the Hostel to the College. Dressed in motley, with green shawls and striped bed sheets, they

strongly reminded one of De Quincey's description of the emigration of the Tartars. The evening gradually faded into a dark, terrible night. It was one of those unique experiences, the memory of which is indelibly impressed on the mind, however much one may try to forget it. Nearly two hundred were crowded within a small hall, already wet. Fully soaked they stood with their feet well under water further harassed by a downpour from above. By the faint flicker of a Kerosine lamp brought by one careful individualone could see the pale, famished faces of suffering humanity. Longstanding enmities were forgotten and strangers shook and exchanged words casting off their freezing scholarly reserve! All faces were stamped with silent, patient resignation-waiting for the worst, as large parts of the upper-storey periodically gave way. Looking back it all seems a nightmare.

Dawn broke—a glorious sunrise over the ruins of another Troy. The appearance of a stray couple of horses likened the place to a battlefield. Sad desolation reigned supreme. Broken tiles, rafters, roofs, ruined walls and broken electric lights greeted our eyes wherever we looked. A sense of something lost and irrecoverable, a sense of vacancy and loneliness filled the heart and troubled the mind. But life seemed to revive when rumours of a prospective breakfast were heard.

Yes—there was an actual breakfast. Seats were reserved long before the meal, and the eager looks without were an index of the consuming, ravenous gnawing within. The stoutest pillars of orthodoxy rubbed shoulders with the heterodox in the dining hall and the very atmosphere seemed to breathe "cosmopolitanism." Somebody talked of handing a resolution to the Secretary, Social Reform Club: "That cyclones are the best instruments for effecting social reform." Some patriotic enthusiasts were heard to maintain that one or two such storms would considerably

help Mahatma Gandhi in his mission of removing untouchability. The universal question, however, in every mouth was: "When is the next train?"

Thus fell the curtain upon the final act of the tempest. In retrospect, one cannot help smiling over the editorial call for a lyric on "monsoon." You cannot possibly be poetical or lyrical when you are completely wet and hungry and your life itself is not secure. The cyclone not only destroyed any poetic feeling, but also effectively prevented me—a personal grievance—from writing my story. Daughter gone and ducats too.

T. N. VISWANATHAN.

Chivalry

PPU got up from his chair, and, throwing out his arms, yawned profusely. He was getting bored. Three hours together, late in the evening, of reagents and reactions, equations, precipitates, and dry methods, could not but be effective on even the most tough and hardy of students. Appu had half a mind to quit Chemistry and go to the playgrounds.

But the examination the next day?

He turned, gave a pathetic look at the books lying open and grim, and resumed his seat with the resigned air of a martyr at the stake.

But he could not read. He thought of home, of papa, Rangu—the little rogue of a younger brother, awaiting eagerly his return, and more eagerly the toys and sweets, and Lakshmi—fervently praying for the success of her dear Appu. He got up and took out a small gold wristwatch from his trunk. He had got it down a week back from the Metropolis for her. How her eyes would sparkle with delight! Only two weeks more, and then he would be with her!

But then, the curse of an exam.! He sat down, and rivetted his attention once more to the book before him. But the sound of footsteps soon interrupted him. "Who is it?" thought he. "Coming this way, to be sure. And that? Surely, that should be a girl!"

The half-shut door of his room was slowly opened and he saw a young man of about twenty-five, and behind him a girl, nearly eighteen. Both looked well-bred and the girl was quite charming.

"Good evening!" said Appu, surprised but polite.

"Good evening!" responded the youth. "We had almost despaired of seeing anybody anywhere in the Hostel."

- "All examinations over, you know, except for us who have the Practical. And I am the only one of my class in this block. But please come in and seat yourself," Appu said, with a glance at the girl.
 - "But that will be disturbing your studies!"
- "Oh, don't bother! I was getting awfully bored by the books, and your coming was really a God-send"—the latter with a significant smile, intended to reach behind the youth.

On Appu's continued pressing, the young man accepted his invitation.

- "What a tidy little room!" whispered his companion as she stepped in and glanced around.
 - "All right, then, come on, Sita you should thank Mr.
 - "My name is Appu,"
 - "You must thank our host for his kindness, Sita."
- "Oh, this doesn't deserve so much of thanks and all that. After all, it is I who should thank you both; for, believe me, I was terribly tired of reading all this dull stuff!" Appu preferred to be modest.
- "You see, we have been travelling for the last two weeks; and you know what that means when one has to deal with our South Indian roads. And then, we wanted to finish off this place to-day and leave for Cuddalore. So we have been motoring practically throughout the whole day and Sita was earnestly praying for a few minutes' rest."
- "It was really too hard a strain to bear," chimed in the tender soft voice of Sita.
- "Really! And in this unbearable sun, too!" Appu was alert in affirming the fact.
- "And now, Sita, you can get some water at last.—She was all the way asking for it," the young man said, looking at Appu and at the water-pot in the room.

"I am sorry, there is no water in it," said Appu, a little shame-facedly. "The boy did not come to-day. But, if you will kindly wait, I'll get some. Excuse me for a few minutes."

He did not wait to hear the demurrings of his guests; he saw the thankful look in the girl's eyes, and that was incentive enough to make him run with the glass-tumbler to his friend's room at the other end of the block.

To his disappointment the room was locked. He went round the whole block; but in vain. He tried all the pots in the verandahs; but Destiny, and the Hostel attender, had conspired against his chivalry.

Yet he was resolute. He ran to the neighbouring shop, the matter of a furlong, and got a 'colour'.

When he returned with the bottle in his hand and a nice little speech of excuse for the unexpected delay ready-prepared in his head, he found his guests had already started. The girl was waving her handkerchief to him from the car. Cursing himself for the delay, he stood there looking at it, the picture of abject disappointment. When the car had gone out of view he returned to the room with a dull heart; there the first thing to catch his eye was the following farewell-note, written (evidently by Sita) in chalk on his table:—

"Sorry I can't wait for the water. But my thanks for the pretty watch, and Velu's, for the purse. Tell the Hostel authorities that the indiscriminate admission of visitors into the Hostel is indeed very agreeable.—S."

K'EMKE.

Monsoon

on the ocean-waves riding bending over their lashed manes vou speed at the stirring of your blood at the calling of the hills on your yearly quest. your burning fingers cleave the air their sinews crack the rocks return the tumult of your coming shrill blows your breath through dreaming groves and bends their tops and frightens the wind-blown birds. your streaming hood of swarthy clouds fold on fold touches the sleep-bound pool to life and wets the tongues of paling grass O harsh and yet so kind though oft like babes we shun your face we wish you back when you are gone to catch your rain-bow smile.

Corona.

Scenes from a Tamil Classic

INTRODUCTORY

HE ancient Tamil classics were classified into three anthologies known as 'The Eight Collections' 'The Ten Idylls' and 'The Eighteen Smaller Works.' To the first of these belongs 'Kalithogai' from a section of which two scenes are here presented. This classic, which was written not less than two thousand years ago and which exquisitely portrays life and love has an appeal not only to students of Tamil but also to those that are interested in the psychology and poetry of love.

SCENE I

[A youth to a maiden who is too young to reciprocate his love]

"Oh, who is it that comes with a face beaming like a full-moon, like a living image fresh from the master's hand, who in her person combines the several beauties of the loveliest women in the world? Is it the angel of Death that has assumed this bewitching woman's guise hating the hatred of man for him and yearning to be loved by man for a while? It is cruel of her guardians not to confine her but to let her wander free. And this beloved maiden, only child and richest jewel in her parents' coffers, strays forth attired in silk and silver-sounding girdle. I shall stop and address her."

[Now the lad accosts the girl thus]

"Listen, O beauteous one, your gaze is lovely as that of a shy doe. Your moving is that of a swan perfect in its comeliness; you are like a full-fledged peahen and look about you like a loving dove. Can you not perceive how your beauty maddens and confuses all that look on you? Can you not see, sweet maid, how the shapeliness of your arm overwhelms all those that see it, how your buxom figure slays the

gazer with delight?And now you walk on as if you do not understand me, as if you do not see my trouble. Silently you walk on. But you are not to blame, nor your parents either. It is the king that is to blame. Yes, the king for failing to restrain you from going out without previous warning to men to hold back, as is done in the case of a deadly elephant before releasing it to the water-side. That is why you are killing me."

SCENE II

Maiden: O you wretch! For shame! Fancy coming and embracing me like that by surprise, snatching a kiss from an unwilling hand.

Youth: Whether it was by surprise or not you know better than I. Whether you really enjoyed the kiss or not, again you know better than I. I do not know, nor do I care. I embraced you, sweet one, because it gave me pleasure — sweet pleasure —

She: Silly! Is it right to force one's attentions upon another and annoy her simply because it gives one pleasure? For shame!

He: Sweet Bird! Away with this sham wisdom! Away with this foolish philosophy! He that drinks does so not because it pleases the drink but because it pleases the drinker. All my senses torture me. I do not know what to do. What shall I do? Ah!

Aside: (That is an excellent idea.)

Listen! There is a kind of marriage known as "Rakshasa" (taking by force) and it has the sanction of the Vedas. Dear, I am doing nothing wrong. So —

She: (To herself). Since the Vedas permit it, since he interprets all my 'noes' as 'yes', and presses me so, and since also it seems that his heart tells him that we were both one before coming into this world, O my heart! submit thyself unto him.

A. C. CHETTIAR, B.A.

Sports and Athletics

during the last year, Mr. J. W. Hitch of the All-England and Surrey Cricket Eleven was engaged during November for coaching the 'Varsity Cricket Teams. The warm weather which continued strangely enough right through the month, made it possible for the teams to get the utmost benefit from the coaching through daily practice. The members of the

cricket club are grateful to the authorities of the University and to the Vice-Chancellor personally for providing this special facility for the improvement of the game at Annamalainagar.

The Athletic Association offers the Captain of the Cricket Club its warmest felicitations on his success as a batsman, and on his being chosen to play for the Indians in this year's Presidency Match. Mr. B. V. Ramanujam has had quite a successful season this year as Captain of the Indian Cricket Federation side in many matches and also as wicket-keeper.

The Cricket Club played an Inter-Club match Cuddalore with Mr. C. Ramaswami's Eleven in November and won. In an earlier match at Annamalainagar the 'Varsity team did well in a drawn match against the Madras Pachaiyappa's College. Mylapore P. S. High School Cricket Team also played with us during the September vacation.

The Hockey Team played matches with the Pachaiyappa Team and the Mylapore P. S. High School Team, losing in both.

The Badminton Team entered for the Loyola College Badminton Tournament for the Kumara Rajah of Chettinad Cup and lost in the first round,

The Football Team played a match with the local R. C. T. High School and won. It entered for the Oriental Blues Association Football Tournament and came up to the Semi-Finals. Unfortunately the team could not proceed to Tanjore to play the rest of the tournament as it was unduly prolonged.

The Volleyball Team has entered for the Kumbakonam College Tournament and it may be expected to do well.

The Inter-Collegiate Events in Athletics and Tennis have been fixed for February 1934; these events could not be held earlier owing to the coaching engagement in cricket during the second term.

The cyclone which blew off the tiles of many University buildings played considerable havor with the Pavilion and the Sports grounds also. Many of the Intra-Mural Tournament matches have not yet been played out owing to the repairs which are being carried out on the grounds; and it is likely that the Annual Sports will be held only in February 1934.

The Intra-Mural Tournaments for the year:—The competing Teams in the various events are tabulated below:

Event	Teams entered	Result
Badminton Fives	Inter 3; B.A. I; and Staff 1	Intermediate won.
Doubles	Inter 6; B.A. 3; Staff 1 and Hons. 1	Incomplete.
Basket-Ball	Inter 1; B. A. 1; B. A. Hons. 1	B.A. won.
Football	Inter 2; B. A. 1; B. A. Hons. 1	Intermediate won.
Hockey	. Inter 2; B.A. Hons. 1	Incomplete.
Ping Pong	Inter 5; B. A. 1: B. A. Hons. 2	Intermediate won.

Playground ball ... Inter 3; B. A. 1; B. A. B.A. won. Hons. 1

Tenikoit Doubles... Inter 5; B. A. 1; B. A. Intermediate Hons. 1; Ortl. 1 won.

" Singles ... Inter 8; B. A. 1; B. A. Incomplete. Hons, 1; Ortl. 2

Tennis Doubles ... Inter 1; B. A. 1; B. A. Incomplete. Hons. 1: Staff 3

" Singles ... B.A. 2; B.A. Hons. 2; and Incomplete. Staff 3

Volleyball ... Inter 1; B.A. 1

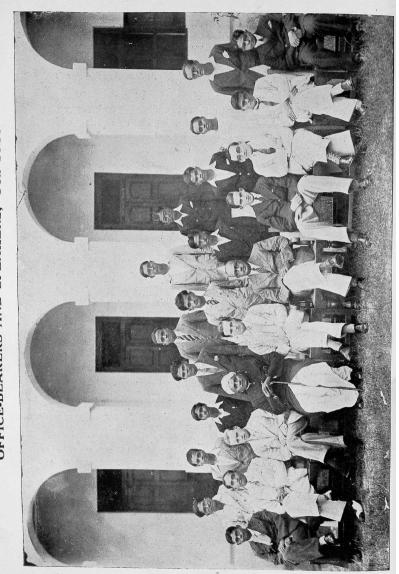
Carrom Inter 7; B. A. 2; B. A. ,,
Hons. 1

Draughts ... Inter 4; B. A. 1; B. A. ,, Hons. 1; Music 1

ANNAMALAI UNIVERSITY UNION Photograph taken on the occasion of Inter-University Debate with the British Team of Delegates

OFFICE-BEARERS AND SPEAKERS, Oct. 1933

REPORTS

Annamalai University Union

President:

M.R.Ry. Rao Bahadur S. E. Runganadhan Avl.,

M.A., I.E.S.

Chairman:

Mr. A. Chidambaranatha Chettiar, B.A., (II Term)

Mr. C. Jaganathachary, V Hons. (III Term)

Secretary:

Mr. S. Ganapathy Subramanian, IV H.

We are glad to be able to say that the Union has been working briskly during the period under report. We have had, during this period, 12 debates, the number for the corresponding periods of 1932, 1931 and 1930 being 7, 9 and 6 respectively. A greater number of speakers participated in the debates than usual, the number for one particular debate reaching a record of 21. Certain lecturers were also kind enough to participate in them.

We have had inter-University debates, unique among them being the debate with the British Team on the 16th October, 1933. Our feelings on their visit cannot be better expressed than in the words of our President on the occasion:

"As President of the Union I have great pleasure in offering a most cordial welcome to the members of the British Debating Team. I am very glad that they have been able to include the University in their somewhat hurried itinerary in India. Their visit here almost synchronises with the tour of another very interesting group of British visitors to our country, the members of the M.C.C. Team. These visitors, I am certain, will go far to promote good understanding and friendly relations between the people of

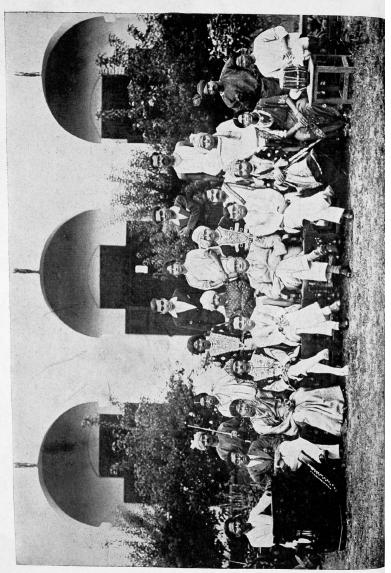
the two countries, in the intellectual and social spheres on the one hand, and the field of sports on the other."

What were only proposals on paper when we reported for the last Miscellany, are now faits really accomplis. The impromptu debate was held in the I Term, in which Mr. C. Jaganathachary, V H. the winner drank to the health of the house. The Temple Entry Bill fought its way through the Mock Parliament on the 9th December. The Chairman was the speaker, the Secretary was the Leader of the house, and Mr. S. Nageswaran, IV H. was the Clerk of the house. The speaker was recommended for peerage and pension for life by the Leader of the Opposition, Mr. V. Pasupathy, B. Sc. The sessions began with a speech from the throne.

It is not possible to mention the subjects discussed, or to describe the high level of thought that obtained at some of these discussions. The lack of time, and the stress laid on greater numbers of debates for students to participate in, we feel, would justify the absence of extraordinary addresses this term. However we snatched an opportunity to hear Mr. S. Satyamurthy on "University Unions" in a 20 minutes speech delivered on the 2nd December.

THE ANNAMALAI UNIVERSITY DRAMATIC CLUB (1933-34) "SARANGADHARAN"

3rd September 1933

The Annamalai University Dramatic Club (1933-34)

President:

Rao Bahadur S. E. Runganadhan Avl., M.A., I.E.S.

Vice-Presidents:

Messrs, R. Bhaskaran and C. R. Myleru.

The Committee:

Messrs.

M. Mohammad Ghani

C. T. Srinivasan

C. W. B. Zacharias

V. Ramamurthy

C. R. Sankaran

S. Swaminathan

Secretaries:

Messrs.

F. Mohd. Hibbathulla and K. Senthiappan.

We are glad that we have in the University this year many students with high musical and histrionic talents and that students of the Music and Tamil departments are taking an increasing share in the activities of the Club.

The Dramatic Club staged 'SARANGADHARAN', a Tamil play by Rao Bahadur P. Sambandam Mudaliar, on Sunday the 3rd November, 1933. The performance was a great success and all the actors did well. Special mention should however be made of Messrs. T. V. Srinivasan (Sarangadharan), D. Krishnamurthi (Chitrangi), K. Senthiappan (Ratnangi), and C. R. Myleru (Narendran), who very ably sustained their respective rôles, We are deeply indebted to all those who helped to make the performance so thoroughly enjoyable. The Vice-Chancellor presided on the occasion.

The Committee got up a Variety Entertainment on December 2, 1933, which was a great success. They propose to stage 'THE GOLDEN FETTERS', another Tamil play by Mr. Sambandam Mudaliar on the Founder's Day.

The Annamalai University Students' Co-operative Stores Ltd.

We are glad to say that we were able to establish a new tradition this year, namely the celebration of the International Co-operators' Day on the 8th of November 1933 under the auspices of our Society. We are sure this will be continued in future years, and thus provide an opportunity for all people interested in Co-operation to meet and discuss the various aspects of the movement from time to time. In spite of the inclemency of the weather on that day, the function was a great success. The meeting began after a tea, at 5 P.M. the Vice-Chancellor, our President, presiding.

Messrs. C. V. Srinivasachariar. Prof. C. S. Srinivasachariar, V. G. Ramakrishna Iyer, and C. R. Myleru, dealt with several aspects of the co-operative movement in India and other countries.

The stores is working satisfactorily. We once more appeal to all the members of the University to enroll themselves as members, and be benefited. They can order and obtain all their requisites from us.

C. R. MYLERU,

Secretary.

The Annamalai University Economics Society

President:

Dr. B. V. Narayanaswamy Naidu, M.A., B.Com., Ph.D., Bar-at-Law.

Secretary:

- V. Krishnamurthy, IV Hons. (Econ.)
- R. Palaniswamy, V Hons., Chairman (I term)
- A. Nataraja Pillai, V Hons., Chairman (II term)

The inaugural address of the Society for this year was delivered by M.R.Ry. Rao Bahadur C. S. Subramaniam Pantulu Avl., B.A., B.L., Ex-M.L.A., on the 22nd of Aug. 1933, the subject of his address being "Economics and Public Life." M.R.Rv. Rao Bahadur S. E. Runganathan Avl., M.A., I.E.S., the Vice-Chancellor presided. In the ordinary meetings. which number about 10, subjects like "Some Aspects of Rural India", "Towards Socialism", "The Indian Public Debt", "A Brief Survey of the Indian Industries", "Reserve Bank for India" and "On Wants and their Satisfaction" were discussed by the student members of the society. On 12th Oct. 1933 Dr. B. V. Narayanaswamy Naidu initiated a discussion on "The Banking Needs of Indian Industries." There was also a debate on the proposition that "The Older Forms of Industrial Organisations are better than the Modern." Mr. M. K. Ramamoorthy, M.A. of Madras delivered two interesting lectures, "The Franchise Question in India" and "The Housing Problem, with Special Reference to India" on the 30th & 31st Oct respectively. Dr. J. D. S. Paul, M.A., Ph.D., of the Madras University addressed the Society on the question "Is the World Trade Crisis Passing?" with special reference to India. There was a very interesting discussion on the several aspects of "The White Paper" on 7th Dec. 1933 in which Messrs. V. G. Ramakrishna Iyer, M.A.. R. Baskaran, M.A. and M. K. Muniswamy, M.A., B.L. took part. To add to the already existing enthusiasm in the activities of the Society, the All-India Economic Conference which opened at Annamalainagar on the 2nd of January, gave the members of the Society opportunities of coming into contact with many eminent economists of India, and the work of the members of the Society as volunteers during the Conference was much appreciated by all. On the 5th January at 5-15 P.M. the members of the Society had the honour of being at home to the members of the Economic Conference.

Annamalai University Sanskrit Society

President:

M.R.Ry. K. Rama Pisharoti Avl., M.A.

Chairman:

Mr. K. Raghavan, IV Siro. (I Term). Mr. K. Sankaran Nair, IV Siro. (II Term).

Secretary:

Mr. P. H. Raman, III Hons.

The inaugural address of the Society was delivered by Dr. P. S. Subrahmanya Sastri, M.A., Ph.D., Principal, Rajah's College of Sanskrit and Tamil studies Tiruvādi with M.R.Ry. V. A. Rāmaswami Sastrigal Avl., B.A., (Hons.) Siromani, Senior Lecturer in Sanskrit, in the chair. The address was on "Life and Literature."

Up till now there have been as many as nineteen meetings of which seven were extraordinary. It is a matter of high gratification that we have been able to listen to many speeches by distinguished Sanskrit scholars. Mahamahopadhyaya Anantakrishna Sastri, Professor of Mimamsa, Calcutta University entertained us with a learned and instructive lecture on "Dharma Sastra and Artha Sastra." The lecture of Mr. Sankaranarayana Sastri, Prof. of Vyakarna, Tripunitura Sanskrit College on "The comparison of different grammars" and that of Mr. Lakshmana Sarma, B.A., B.L., N.D., on "Advaita in Medicine" were much appreciated by the audience. "The place of Nyaya in Sanskrit literature" was the subject of a lively lecture by Mr. V. Subrahmanya Sastri.

In ordinary meetings many subjects of great interest and value were discussed. The following resolutions merit special mention.

"The well-known adage that Bhāravi is pregnant with meaning is false."

"Bhavabhuthi—and not Kalidasa, is the premier dramatist of our land."

"The modern system of education is far better than the old one."

The Secretary is distressed to note that Sanskrit students of Inter. B.A. and B.Sc. classes keep aloof from the activities of the Society and he takes this opportunity to appeal to them to promote the progress of their Society by their vigorous participation.

Annamalai University Chemical Society Report for the Calendar Year 1933

President:

Dr. S. N. Chakravarthi, M.Sc., D. Phil (Oxon.), F.C.S.

Secretary:

Mr. N. Vaidynathan, IV Hons.

Asst. Secretary:

Mr. V. Ranganathan.

The year under review began with a lecture on 'Crystallography' by Mr. A. Venkatasubban, B.A., research student. The offer of two prizes of Rs. 10 and Rs. 8 by our president for the best two essays read before the Society was a great stimulus to the members of the Society. Subjects of other kinds were also discussed namely: 'Colour and constitution in carbon compounds' by Mr. R. Ganapathi, M.Sc. student, 'The Chemist and Food' by Mr. V. Venkata Rangayya IV. B.Sc., 'The structure of

the Nucleus' by Mr. P. L. Lakshminarasimha Rao IV B.Sc., 'The theory of electrolytic dissociation' by Mr. K. P. Ramkutty Menon IV. Hons. 'Chemistry in the service of human nature' by Mr. C. R. Sankaran II class.

The valedictory address of the Society was delivered by Dr. V. Subramaniam D. Sc. (Lond.) Professor of Biochemistry in the Indian Institute of Science-Bangalore on the 28th February 1933 at 6 P.M. The society was 'At Home' to Dr. V. Subramaniam after a group photo with him. He then gave away the two prizes of Rs. 10 and Rs. 8 to Mr. P. V. Appu III Hons for his lecture on 'Stainless steel', and to Mr. K. Narayanaswamy IV Hons for his lecture on 'Enzymes'. On the basis of the high standard of lectures which the Society had attained Mr. A. P. Madhavan Nayar M.A., offered a third prize of Rs. 6 which was given to Mr. V. Ranganathan for his lecture on 'Hydrogen and its uses'. A special feature of the Society was that an ordinary meeting was presided over by a student chairman. Mr. N. Vaidynathan IV. Hons, and it was a splendid success. The rise in the strength of the Society, from 59 of last year to 70 this year, promises greater development and progress in the coming academic year.

Report for the year 1933-1934

President :

Dr. S. N. Chakravarthi, M.Sc., D. Phil (Oxon.), F.C.S.

Secretary:

Mr. V. Ranganathan IV Hons.

Asst. Secretary:

Mr. C. V. Ganapathi III. Hons.

This year the Society began its activities with a business meeting when Mr. C. V. Ganapathi III Hons was elected as the assistant Secretary of the Society.

Greater enthusiasm on the part of the members, more lively and a larger number of lecturers, interesting discussions and big audiences have marked the activity of the Society. The inaugural address of the Society was delivered by Dr. M. Dhamodharan, M.A., M.Sc., D.Sc., (Lond.) Reader in Bio-Chemistry, University of Madras, on the 7th Aug. 1933 at 8 P.M. The subject of his lecture was, 'The Trend of Modern Bio-Chemical Research.

Following the inaugural address, almost every week an ordinary meeting was held. Ten ordinary meetings and two extraordinary meetings have been held so far.

The following members of the Society read papers on the following subjects:

Mr. M. Kodeswara Rao V Hons. 'High Pressure in Chemical Synthesis'.

Mr. N. Vaidynathan V Hons, 'Origin of the Actinum Series '.

Mr. S. Krishnamurthi III Hons, 'Ostwald'

Mr. C. V. Ganapathi III Hons. 'Nickel and its Alloys in Chemical Plants.'

Mr. P. R. Venkata Raman III B.Sc., 'Corrosion of Metals.

Mr. K. G. Sheshadri III Hons. 'The Relation of Food to Diseases.'

Mr. P. V. Appu IV Hons. 'Physical Atomic Weights

Mr. C. Krishnamurthi III Hons. 'The Part Played by Chemistry in Warfare'

Mr. M. Swaminathan B.A., 'Hydrindones'

Mr. D. K. Sankaran IV Hons. 'Nickel as a Catalyst'

Two extraordinary meetings have been held during the year when in the first one, Dr. S. N. Chakravarthi gave a lecture on 'The synthesis of ψ opianic-acid, and in the other, Mr. N. Ananthavaidynathan gave a lecture on 'Chemistry and World Progress'

On the 24th November 1933, the members of the Chemical Society were 'At Home' to Sir P. C. Ray, Kt., C.I.E., D.Sc., Ph.D., F.C.S. at 5 P.M. after a group photo with him at 4.45 P.M. This function was a grand success because of the happy co-operation of the members of the Society, and it shows the great interest that the members are taking in the progress of the Society.

வாழ்க்கையும் மன நிலேயும்

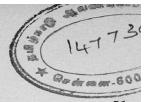
வாழ்க்கையின் வெற்றியைப்பற்றியும் அதையடையும் வழி களேப்பற்றியும் எடுத்துக் கூறம் பல தேசத்துச் சான்றேர் களும், அஃது எப்படி மக்களுடைய மனகிஃபோடு, பிரிக்கமுடியாத ஒரு தொடர்பைப்பெற்றிருக்கிறது என்று வற்புறுத்து வதை நாம் படிக்கின்றேம். அதைக் கண்கூடாக வாழ்க்கை யிலுங் காண்கிறேம்.நம் வாழ்க்கையில் நிகழும் செயல் கள் அணேத்தும் மனதோடும் அதன் எண்ணங்களோடும் சம் பந்தப்பட்டிருக்கின்றன. மனமே அவற்றிற்குக் காரணம். ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல்களேச்செய்யும் கடவுளேப் போன்றே மனமும் மக்களது செயல்களுக்கு முதற் காரணமா யிருக்கிறது என்று கூறல் மிகையாகாது.

உலகானுபவ முதிர்ச்சியும் ஞான முதிர்ச்சியும் ஒருங்கே பெற்று ஞானத்தர்தையாக விளங்கிய திருநாவுக்கரசர்:—

- " உடம்பெனு மணயகத்து ளுள்ளமே தகளியாக மடம்படு முணர்கெய் யட்டி யுயிசெனுர் திரிமயக்கி இடம்படு ஞானத் தீயா லெரிகொள விருர்துகோக்கிற் கடம்பமர் காளே தாதை கழலடி காணலாமே''
- '' மனமெனுக் தோணி பற்றி மதியெனுங்கோலே யூன்றிச் சினமெனுஞ் சாக்கை யேற்றிச் செறிகட லோடும்போது மதனெனும் பாறைதாக்கி மறியும்போ தறியவொண்ண தூண்யுனு முணர்வை கல்கா யொற்றியூ ருடையகோவே''

என்ற மனதை ஞானத்தீ தோன்றி மங்காது எரிவதற்குரிய தகளியாகவும், வாழ்க்கைக் கடஃக்கடப்பதற்குரிய புணயாகவும் உருவகப்படுத்திஞர். ஒரு வீட்டில் ஒளியைப் பாப்புவதற்கு விளக்கும், ஒரு பெரிய நீர் நிஃயைக்கடப்பதற்குப் புண அல் லது தோணியும் இன்றியமையாதன. அதைப்போன்றே உடம் பாகிய மீணக்கு மனமாகிய விளக்கும், வாழ்க்கையாகிய கடலுக்கு மனமாகிய தோணியும் வேண்டற்பாலன. விளக்கு அவிர்து போகாமலும், மங்கிப்போய்விடாதபடியும் பார்த்துக்கொள்வத வகியம். தோணியும், பெருமழை, புயற்காற்று, நீர்ச்சுழிகளாதி இடையூறுகளால் உடைந்து போகாதபடி, அவற்றை எதிர்க்க வல்ல திண்மையுடன் ஆக்கப்பட்டிருத்தல்வேண்டும். அவ் வாறே விளக்கு, தோணிகளாகிய மனதையும் பலவித உலக சோதணகளாலும், இடையூறுகளாலும், நெறியல்லா நெறிகளிற் சென்று உழல்வதாலும் வலியிழந்து உடைந்து போகாதபடி, போற்றிப்பாதுகாத்துப் பயன்பெறவேண்டியது நம் ஒவ்வொரு வரின் கடமையாகும். வாழ்க்கையோடு மனதை எவ்வாறு ஒற்றுமைப்படுத்தி நல்வழியிற் சென்று பயன்பெறலாம் என் பதை ஒரு சிறிது பார்ப்போம்.

மனமே ஒவ்வொரு செயலுக்கும் காரணம் என்று முற்கூறி யதை ஒரு உவமை மூலமாக நோக்குவோம். ஒரு மாக்கில் பழம் பழுப்பதற்கு மூலகாரணமாயும் அடிப்படையாயு மிருப் பது அதன் பூவே என்பது வெளிப்படை. அப் பூ பிஞ்சாகிக் காய்த்து முற்றிப் பிறகு பழமாகிறது. நம் வாழ்நாளில் நிக ழும் ஒவ்வொரு செய‰யும் ஒரு பழமென்று வைத்துக்கொண் டால், அதற்கு அடிப்படையாகவுள்ள பூ நம்மனதின் கண் தோன்றும் எண்ணம் அல்லது கருத்தேயாம். பூ பலஙிஃகளே யடைந்து பழமாவதுபோல் எண்ணமும் படிப்படியாய் முதிர்ந்து இறு தியிற் செயலாக மாறுகின்றது. பூவைப் போன்று முத வில் மனதின்கண் கிடந்த எண்ணம், மொழி மூலமாக எல்லோ ரும் அறியும் வண்ணம், வெளிப்படுத்தப்பட்டுப் பிஞ்சாகின்றது. காற்று, வெயில், காலஙில் முதலியவற்றுல் முதிர்ச்சி பெற்றுப் பிஞ்சு காயாகிப் பக்குவப்படுவது போல், வெளிப்படுத்தப்பட்ட எண்ணமாகிய பிஞ்சும், பிறர் அதை விரும்பல், வெறுத்தல், சரி அல்லது தவறு என்று தம் உள்ளக் கருத்தைத் தெரிவித் தல் முகலிய ஆராய்ச்சிகளாம் காற்று வெயில் ஆதிய காலகில களால் முதிர்ந்து, இறு தியில் அவற்றிற்கெல்லாந் தப்பினுல் வாழ்க்கையில் செய்து காட்டலாகிய பழமாகப் பழுக்கின்றது.

வாழ்க்கையும் மனநிலேயும்

பெருங்காற் அக்காற்று து உதிர்ந்துபோம் பிஞ்சுகஃபப் போன் அ, நெறிமுறைக்கு முரண்பட்ட எண்ணப் பிஞ்சுகளும் உதிரத்தக்கன. அவற்றைச் செய்கையில் செய்துகாட்டுவதில் ஒன் அம் பயனில்ஃ என்பது தேற்றம்.

எண்ணம் செயலாக மாறுவதை மற்றொரு விதமாகவும் பார்க்கலாம். தற்கால உளநூல் வாணர் செய்யும் ஆராய்ச்சிக ளின் பயனுக நாம், எண்ணம் உண்டாகின்ற தன்மையையும், அது செயலாக மாறம் விதத்தையும் அறிர்து படித்து மகிழ இடமிருக்கின்றது. நிணப்பதற்கு நிலேக்களனுகிய மனதுக்கும் ஏணேய பொறிகளுக்கும் கெருங்கிய தொடர்புளதென்பது நாம் அறிந்ததொன்றே. "ஐம்பொறிகளும், வெளியுலகிலுள்ள விஷ யங்களே மனது அறிந்து கொள்வதற்குரிய வாயில்களாக இருக் கின்றன." என்ற ஹார்ன் என்னும் உளநூற் பண்டிகர் கூறு கின்றுர். வாயில்களாக இருப்பதோடன்றி மனது செய்யும்படி ஏவும் தொழில்களே ஆற்றும் பணியாளராகவும் அவைகள் இருக் கின்றன. உதாரணமாக நம் வீட்டுவாயிலில் உள்ள அறிவிப்பு மணியை ஒருவர் அடிப்பதாக வைத்துக்கொள்ளுவோம். அது மணியின் ஒலி என்று காது அறிவிக்கின்றது. இதை அடுக்கு கதவைத் திறக்கும்படி யாரே ஒருவர் அம்மணியை அடிக்கின் ருர் என்றம், உடனே கதவைத் திறக்கவேண்டுமென்றும் மறு எண்ணம் தோன்றி, உறப்புகளுக்கு அறிவிக்கப்படவே, கைகால்கள் அவ்வேலேயைச் செய்கின்றன. இஃது இன்னது என்று அறியும் எண்ணமும், அதற்குச் செய்ய வேண்டியது இஃது என்று தோன்றும் எண்ணமும் வெவ்வேறுவி த இரண்டு நரம்புகளின் மூலம் முறையே முதலில் பனதுக்கும், பிறகு அங் கிருந்து அவயவங்களுக்கும் அறிவிக்கப்படுகின்றன என்பது உள நூல் படித்தோர் யாரும் அறிவர்.

இதைப்போன்றே மனதின் மூலமாகவே வாழ்க்கையின் செயல்களணத்தும் நடப்பதால் அது எவ்வளவு இன்றியமையா ததென்பதையும், எப்படி அதை நாம் காப்பாற்றவேண்டுமென் பதையும் கூர்க்து நேரக்கவேண்டும். மனமெனும் நிணப்பர

51

லேயே நாம் மேல் நிலேயையோ அல்லது கீழ் நிலுபையோ அடைகின்றேம். ஆவதும் அதனுல்; அழிவதும் அதனுலேயே. "மனிதனது அகநிலுமைகளிலிருந்தே அவனது புறநிலுமை களெல்லாம் வருகின்றதனுல், புறநிலுமைகளே த் திருத்துவதற்கு அகநிலுமைகளே த் திருத்தவேண்டு"மென்று ஜேம்ஸ் ஆலன் கூறியுள்ளார். மனம்போலேயே மக்களுக்கு வாழ்வும் அமை கின்றது. மனமே நிணப்பின் தலேவனும். ஒழுக்கத்தைத் தோற்றுவிப்பதும், தனது நிலேயையும், சுற்றுச்சார்பையும் உண்டாக்கிக்கொள்வதும் அதுவே. இதுபற்றியன்றே "மனி தனே தன் வாழ்க்கை வெற்றியை உண்டாக்கிக்கொள்ளுஞ் சிற்பி" என்ற ஆங்கில முதுமொழியும் எழுந்தது. பெருமையுஞ் சிறுமையும் தான் தா வருவன. திருக்குறளும்:—

'' எண்ணிய எண்ணி யாங்கெய்துப வெண்ணியார் திண்ணிய சாகப் பெறின் '' என்றும்

'' மாந்தர்க்குணர்ச்சி மனத்தாஞம்,''

'' மனநலம் மன்னுயிர்க்காக்கம்,''

'' மனாலத்தினுகும் மறுமை,''

என்றும் வற்புறுத்துகின்றது. நாலடியாரும்,

'' நன்னிலேக்கட் டன்ணே நிறுப்பானுந் தன்ணே நிலேகலக்கிக் கீழிடு வானு நிலேயினும் மேன்மே அயர்த்து நிறுப்பானுந் தன்னேத் தூலயாகச் செய்வானுந் தான்'' என்ற முழங்குகி**றது.**

மேற்கூறி யாங்கு மனமே யாவற்றிற்கும் அடிப்படையென்னுமுண்மையைக் கண்டோமாதலின், அதனே நல்வழிப் படுத்தும் பயிற்சிக்கண்ணே ஊக்கத்தைச் செறுத்தவேண்டும். அவ்வாறிருப்பின் ஒழுக்கம் என்னும் குண்றேறி விழுப்பமாகிய மேல் நில்லையயடைந்து பேரின்ப வீட்டு வாயிற்படியில் கால்வைப்போம். அவ்வீட்டுக் கதவு திறந்து வழிக்டும். இவ்வுண்மையைக் கண்டறிக்க ஒருவர் தம் மனதைப் பாதுகாத்துத் தூய்மைப்படுத்தி, ஆண்டு, தம் வாழ்க்கைக் குறிக்கோளுக்குத் தக்கபடி அதைத் திருத்திக்கொள்வதற்கு வழியுண்டு.

அவ்வா நின் நி இவ்விஷயத்தில் ஒருவர் தூக்கத்தோடிருப் பின், அநியாமையிருளில் உழன்ற, தண்ணீர் நிறைந்திருப் பதைப்போன்ற மே அக்கு த் தோற்றும் சேற்றிலிறங்கிப் புதைபட்டவராவார். ஒழுக்கத்தைத் திருத்தும் மேலான கட மையைச் செய்யாது சோம்பித்திரிந்தவர் என்று ஊரார் அவரை இகழ்வர். அவர் தம்மைத் தாமே கெடுத்துக்கொண்டாரே யொழியப் பிறர் கெடுக்கவில்ஃயென்று நாம் உணர்ந்துகொண்டு நம்மைத் திருத்திக்கொள்ளவேண்டியது கடமையாகும். அவர் முயற்கியிஞல் தம்மை அக்கட்டினின்றும் விடுவித்துக்கொள்ள வும் கடும் என்பதையும் நாம் உணரவேண்டும்.

இவ்வண்மைகளே யுணர்க்கோசனேவரும் தத்தம் வாழ்க்கை நிலேகளே உயர்த்தித் தங்கள் பெயரைப் பொறித்து வைக்க வேண்டுமென்னும் அவாவினல் உர்தப்படுவர் என்பது திண் ணம். ''பலமும் சுத்தமும் பொருர்திய நிணப்புகள் உடம் பிற்கு ஊக்கத்தையும், வன்மையையும் அழகையும் கொடுக் கும்." இந்நல்லெண்ணங்கள் நற்பழக்கங்களாகமாறி நற்பயனே விளேவிக்கும். அதேபோன்ற தூய்மையற்ற எண்ணங்கள் எண்ணுவோரது புறத்தையுங் கெடுக்குமென்பதில் ஐய இவை தோன் அங்காலமெல்லாம் இரத்தமுங் கொதிப்படைந்து அசுத்தமாவதோடு நற்செயல், நல்வாழ்வு முதலிய தண்ணீர் ஊறம் ஊற்றவாயாகிய நிணப்பு விடங்கலக் தது போலாகிறது. வாழ்க்கை முழுவதுங் கெட்டுவிடுகிறது. எனவே ஒருவர் வாழ்க்கையிலும் மனதிலும் தூய்மையுடைய ராய் இருக்கவேண்டின் அகம் புறமாகிய இரு கருவிகளும் தூய் மையோடு ஒற்றுமையாய் உழைக்கவேண்டும். கெட்ட மன நிலேகள் கெட்ட செயல்களுக்குக் காரணமாதலின், அவற்றை ஒழித்து நல்ல மன நிலேகளில் பழகவேண்டும். உடை, ஊண், முதவியனவும், சுற்றப்பொருள்களும், இருக்கும் இடமும், நண்பரும் இன்னேசன்ன பிறவும் ஒருவசகத்தே எழும் எண் ணங்களுக்கு முற்றிலும் காரணமாயிராவிடினும், ஒரு சிறிதா யினும் அவற்றை மாற்றுவதற்கு இடமிருப்பதால் அவையெல்

லாம் சரியாயிருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்வ தவசியம். கழி பெருங் காமம், அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, தன்னலமே பாராட்டல், தெய்வ கிர்தணே முதலியன கெட்ட மனகிலேகளில் முக்கியமானவை. இவை அசுத்த உடையணிதல், அசு த் த உடம்பினராதல், பிறர்பொருள் விழைர்து அடையவேண்டிப் பல பாவ காரியங்களேப்புரிதல், பிறரில் விழைதல், பேருண்டி, பெருர்துயில் முதலிய பல கெட்ட செயல்களுக்கு ஒருவரை இழுத்துக்கொண்டு சென்று வாழ்க்கையைக் கெடுத்து விடுகின் றன. தன்னலமின்மை, பிறர் எலம் பேணல், அடக்கம், பொறமை, அன்பு, தெய்வ சிர்தனே முதலியன கல்ல மன கிலே களிற் சில. கல்லோரிணக்கம் இவற்றையடைவதற்கு அதிக மாக உதனி செய்யும். இவை முற்கூறியபடி ஒழுக்கம் என்னம் குன்றிலேற்றி மேல் நிலேக்குக் கொண்டுபோய்விடும்.

மேன்மை பொருந்திய குறிக்கோள்களேக்கொண்ட உயர் வாழ்வோடு மனகிஃயைப்பொருத்தி, சிறப்பெய்திய பெருமை பை, என்றும் பொன்றுப் புகழ்படைத்துச் சென்ற எஸ்கின், டால்ஸ்டாய் ஆதியோரின் வாழ்க்கை வரலாறுகளிலிருந்தும், உயர்ந்த லட்சியங்களுக்குறைவிடமாய் உலகோரீனவரும் ஒருங் கே "மஹாத்துமா" என்று கொண்டாடும் காந்தி அடிகளாரின் வாழ்க்கையிலிருந்து கேரில் கண் கூடாகவும் காணலாம்.

> '' நல்ல செய்து நாரை யுயர்த்தவும் அல்ல செய்தங் களற்றிடை யாழ்ப்பவும் வல்ல திந்த மனமல தையனே இல்லே யேன்ன வியம்பு மறையேலாம்''

'' அறவிணக்கு மரும்பொரு ளின்பொடு பெறுவதற்கும் பெருங்கல்வி கற்றுயர் விறலி ஹக்குரல் வீரர் தனக்குமொண் துறவி ஹக்குர் துணேமன மேன்பவே.''

S. ARUMUGAM, B.A., L.T.

வள்ளுவரைப்பற்றிய வாதம்

ஜான்: — குடீவினிங். என்ன மிஸ்டர், ஒங்க காலேஜிலே வளளுவரைப்பற்றி பேசினுங்களாமே. எப்படி லெக்சர்.

கி**நஷ்ணன்:**— என்ன அருமை. எங்க புலவர், வள்ளு வரைப்பற்றி பேச நீர் கேட்கவேண்டும். சொற்பொழிவு என் பதை சேற்றுத்தான் பார்த்தேன். வள்ளுவர் ஒரு பெரிய ஆசாமி அப்பா.

ஜான்:—அட போங்காணும்! என்னத்தையோ பாடித் தொலேச்சுட்டு போயிருக்காராம். அதுக்கு பிரமாதமா, பத்து பன்னிரண்டுபேர் உட்கார்ந்துகொண்டு உரையெழுதி அவஸ் தைப்படுராங்க. உரையாசிரியருக்குள்ளே ஒர் அடிதடி. ஒரு அதிகாரத்திலேயே முன்னே இருக்கிற பாட்டைப் பின்னே வைத்து பின்னே இருக்கிறதை முன்னேவைத்து திண்டாடு ராங்க. எங்கெவைத்தால் என்ன? எல்லாம் ஒரே சாமாசாரந் தானே!

கி**ருஷ்ணன்:—**உரையாசிரியரைப்பற்றி நமக்கென்ன பேச்சு. திருவள்ளுவர் எப்படிப்பட்டவர். என்ன சமாசாரம். ஒரு பெரிய சமாசவாதி. அவருக்கு எல்லாக் கடவுளும் ஒன்று. எல்லா மதமும் ஒன்று. இதுக்கெல்லாம் சாட்சியிருக்கின்றது. கீ சொல்றது என்ன சொம்ப ஆசாத்தியமாயிருக்கிறதே?

ஜான்:— என்ன சமரசவா தியோ. நீதான் மெச்சிக்கணும். அவர் படத்தை ஒருநாள் பார்த்தேன். அவர் தாடியைப் பார்த்து ஒருவேளே சாயபுவோ என்ற நிணத்தேன். ஆஞல் கொஞ்சம் கண்ணே மேலேதூக்கினேன். ஆசாமிக்கு மண்டைமேலே குடுமி. இதுலே இருந்து ஒரு பெரிய ஆராய்ச்சி. திருவள்ளு வர் ஒரு பெரிய தண்டா ஆசாமி. இந்துவுமில்லே, சாயபுவு மில்லே. இந்தப்பக்கமும் பேசுவார் அந்தப் பக்கமும் பேசுவார். பெரிய வெளவால்.

கி**ருஷ்ணன்:**— என்ன ஐயா வள்ளுவரை எல்லாரும் எப் படி மதிக்கிறுங்க, நீ அவரை மதிக்காமல் பேசுகிறுயே. நீ சொல்லுகிற பாயிண்டுக்கு ஏதாவது ஆதரவு உண்டா. இரண்டு பக்கமும் பேசுவார் என்று சொல்லுகிறுயே.

ஜான்:—அவர் வாயாலேயே கெட்டார். ஆதரவுதான இல்லே ஒரு இடத்தில் :

> அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை யாற்றின் புறத்தாற்றிற் போஒய்ப் பெறவ தெவன்

என்ற சொல்லி, பின்றுலே

தஃப்பட்டார் தீரத் தூறந்தார்; மயங்கி வஃப்பட்டர் மற்றையவர். என்கிறுர்.

இன் ஹம்பார் :

ஊழிற் பெருவலி யாவுள ? மற்**ெ**ருன் ற சூழினுர் தான்முர் **து**றும்.

என்ற கூறி, மற்றூரிடத்தில்

ஊழையும் உப்பக்கங் காண்பர் உஃவின்றித் தாழா தாஞற்ற பேவர்

என்று சொல்லியிருக்கிறுர். இந்த மாதிரி எத்தணேவேணும் உனக்கு உதாரணம். இந்த பாட்டெல்லாம் பாரு ஒன்றுக் கொன்று முட்டிக்கொள்ளுகிறது.

கி**ருஷ்ணன்**:—சரியாபோச்சு. இந்த குறளுக்கெல்லாம் சரியான அர்த்தம் உனக்குத் தெரியாது. நீ அரைகுடம்.

ஜான்:—பேசாதே ஐயா. குறள் படித்து நீ புரட்டுவது என்ன, எனக்கு தெரியவில்ஃயே. மாமிசம் தின்னக்கூடாது. உயிரை வதைக்கக்கூடாது. என்று சொல்லியும் எத்தணேபேர் தின்னவில்ஃ? படித்தவனுக்கும் படிக்காதவனுக்கும் என்ன வித்தியாசம். 'கற்கக்கசடறக் கற்பவை' என்ற லயணே வைத் துக்கொண்டு, 'நிற்க அதற்குத்தக' என்றதைத் தள்ளிவிடு வதா?

கிநஷ்ணன்: — கீ என்னப்பா பெரிய முட்டையிருக்கி ளுயே. மிஞ்சுபேசினை அடித்துவிடுவாய்போலிருக்கிறதே! நீ என்ன அவ்வளவு ஏளனமாய்ப் பேசிவிட்டாய். எல்லாரும் தெய்வப் புலமை வாய்ர்தவர் என்று சொல்லுகிருர்கள். உலக நீதி பூராவும் 1330 பாட்டில் அடக்கியிருக்கி*றுரே*.

ஜான்:—அடாடாடா! என்ன கஷ்டம் 1330 பாட்டு, நீதானப்பா மெச்சவேணும் இதே இடத்திலே உனக்கு எ*த்* தனே குறள் வேணும்?

கி**நஷ்ணன்** :—கொஞ்சம் மூட்டையை அவிழ் பார்க்க லாம்.

ஜான் :—'' சிறப்பொடு பூண இறப்பிலிருப்பின் புறப்படமாட்டாதெலி."

- '' கூழையுங் உப்பக்கங் காண்பர் கொரடா மிளகாய்த் தொகையல் பெறின்"
- '' டைகட்டி வாழ்வாசே வாழ்வர், மற்றெல்லாம் கைகட்டிப் பின்செல்பவர்"
- '' யாகாவா ராயினும் நாய்காக்க, காவாக்கால் சோகாப்பர் சோறிழுக்கப்பட்டு."
- '' தர்தை மகற்காற்றும் உதவி மதிதோறும் ரூபா யனுப்பிவிடல்." மகன் தந்தைக் காற்றும் உதவி உளபோதே
 - பாகம் பிரித்துக் கொளல்.
- " குல்லாய்க்குள் குல்லாய்க்குள் குல்லாய்க்குள் குல்லாய்க்குள் எல்லார் தூல. " பிறவியினு லாயபயனென்கொல் பிறர்க் கூழியம் செய்யாவிடின்.

மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா, கொப்பு வகுத்தலும் முறுக்கலு நன்று.

இப்படியாக ஆழ்ந்த கருத்துக்களடங்கியனவும், உலகிற் கியைந்ததுவுமான குறள்களே கேட்டமாத்திரத்தில் LITL எனக்கே சக்தியிருக்கிறது.

அந்த ஆசாமி பாடியது ஒரு ஆச்சரியமா என்ன சொல்று கிருய்! சரியாய் யோசண்பண்ணுதே பேசுகிருயே!

கிருஷ்ணன்:—உன் இடுகட மாரடிக்க யாராலே முடியும், பெரிய அடாபுடி, விடாக்கொண்டன். கீ பிடித்ததுக்கு மூணேகாலா? உனக்கும் வள்ளுவருக்கும் என்னப்பா அவ்வளவு பொருத்தம்!........ ஓகோ சமாசாரம் இப்பொழுது தெரிக் தது, வெளிச்சமாபோச்சு. வள்ளுவரை எல்லாரும் புகழ்கி ரூர்கள். குறனே எல்லாரும் மொழிபெயர்த்துக்கொண்டனர். எல்லா மதமும் இவரை மெச்சுகின்றது. உங்கள் கிறிஸ்து சொன்னதற்குமேலே ஒவ்வொன்றி அம் ஒருபடி அதிகமாகச் சொல்லியிருக்கிறுர் என்று தான் கோபமா? அப்படி சொல் லேன்?

T. R. RAMAMURTI

IV B. Sc.

புயன், புயல், புயலே!

'' புயல், புயல், புயலே'' என்ற அண்ணுமஃப் பல்கஃக் கழக மாணவன் ஒருவன் கத்திறுன். அவன் அங்ஙனம் கத் தியது சிமுக ஆண்டு மார்கழித் திங்கள் முதனைக்கு கோன 1933 டிசம்பர் 15ஆர் தேதியன்று காலே 11-30 மணியளவில். என்னே? புயல் அக்கேரத்திற்றுன் தொடங்கி யதோ எனின், அற்றன்று; மற்று அவன் அறிர்துகொண்டது அந்நேரத்தேதான் என்க. 11-30 மணிக்குத்தான் அவன் கைக்குச் சமாச்சாரப் பத்திரிகை கிடைத்தது. காலகிலே முன் னறிவிப்புப் பக்கத்தில் சென்னேக்கு 154 மைறுக்கப்பால் கென்கிழக்குத் திக்கில் கூடலூரண்டை புயலடிக்கும் என்ற குறிப்பை அவன் கண்டவுடன்றுன் அங்ஙனம் கத்தியது. ஆனுல், உண்மையில் புயல் காலே 9-30 மணியளவிலேயே ஆரம்பமாய்விட்டது. வெள்ளியன்று காலே 3 மணியளவில் தொடங்கிய கொண்டல் மாமழை உலகையே அழிக்கவர்த கூற்றப்போற் கனன்ற வளியென்னும் தன்னன்பணத் தூண யாக்கொண்டு 12 மணிவரை சொரிர்தது. கடல் அருகாமை யில் உளதென்பதை அறியாதாரும் அறியும்படி கடலோதம் காதிற் கேட்டது காலே 8 மணியிலிருந்து. அம்மழையிலுங் காற்றிலும் மாணவர் சிலர் நீராடும் அறைக்குச் சென்று வெர் கீரிலோ தண்ணீரிலோ குளித்து வருவாராயினர். அவர்கள் விடு தியிலிருந்து நீராடும் இடம் செல்றுழியும், திரும்புழியும், மாடக்கே நின்று அவரைக்கண்டு நகைத்தனர் சிலர். அவர் இந்நிஃயில் ஒடுவதையும் சறுக்கி விழுவதையும், வளி படைத்த குடையுடன் திரும்புவதையுங் கண்டு எள்ளி நகைப் போரும் பரிதபிப்போருமாய் நின்றுர் பற்பலர். 9-15 மணிக்குச் சாப்பாட்டு மணிக் கூப்பாடு கேட்டது. மணிய டித்தவுடன் "நான் முந்தி, நீ முந்தி" என்ற போட்டியிட்டுச் செல்வார்போன்று விரைந்துசெல்லுமவர்கூட அன்று, மணி யடித்து அரைமணிநேரம்வரை அசைந்தாரல்லர். பின்னர்,

' எப்படியும் உண்ணவேண்டுமே ' என்ற கருத்தான் தூக்கப் பட்டு ஒருவர் ஒருவராய், முக்காடிட்டோரும், தஃக்கட்டிட் டோரும், மேலங்கி யணிந்தோருமாய் எல்லோரும் உண்ணு மிடஞ் சென்று உண்டு, மீண்டும் ஓடோடியும் தத்தம் அறை யிற் சேர்ந்தனர். தஃயைத் துவட்டினேரும், துவட்டிக் குஞ்சியை நீவினேரும், கிராப்பைச் சீவினேரும் பற்பலர் என்று கூறவேண்டிய அவசியமில்ஃ.

10 மணியிலிருந்து 2 மணிவரை மாணவர் பலர் அடைத்த கதவைத் திறக்காமல், ஜன்னல்களேயும் மூடிக் கொண்டு இருந்தவண்ணம் இருந்தார்கள். செலரே வெளியே வந்தும், சாளா வழியாக நோக்கியும், சுற்றி என்ன நிகழ்தின்ற தென்பதைக் கண்டிருந்தார்கள். வேப்பமாம் அசைவதையும், அசைக்து முறிக்து தன் கீழுள்ள கிராமதேவதாவிக்கிரகத்தை அழிக்க முயறுவதையும், பணமாம் ஒரு கண வாழ்க்கைக்கு உலம் வருவதையும், கள்ளிக்கோட்டை ஓடுகள் தொப்தொப் பென்று விழுவதையும், சட்டங்களும் பலகைகளும் பறர்து செல்வதையும், மரங்களின் இலேகளும் தனிர்களும் உருவப் பட்டுப் பறந்து அடைத்திருக்கும் கதவங்களில், குன்றமுட் டிய குருவிபோல, மோதுவதையும் கண்டு ஆனந்தித்தோர் அவரே. 2 மணி ஆனவுடன் சிற்றுண்டி அருந்தச் சென்றேர் சிலர். பலர் சிற்றுண்டியினும் உயிர் சிறந்தன்று என நிணேத்து அறைக்குள்ளேயே இருப்பாராய், மாலே 4-30 மணி சுமாருக் குப் புயல் நின்றுவிடும் என்ற நம்பிக்கையோடு அப்பொழுது காபிக்கடையில் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என நிணேத்து முடிவில் எண்ணியாங்கு எய்தப்பெருராய் ஏமாற்றம் அடைந்தனர். 5-30 மணிக்குப் புயல் ஒழிக்ததாயினும், பலாது பசி ஒழிய வழியில்2ல. வயிற்றைப் பிசைவோரும், பசியென்பது இது தான்கொல் எனக் கருதுவோரும், வெள்ளத்துள் நா வற்றி யாங்கு பணமிருந்தும் ஒன்றும் பெறவல்லோம் அல்லோல மாய்க் கிடந்தேமே என வருந்துவோரும், யார் செய்த பாவத்தாலோ இங்ஙனம் கேர்ந்தது என நிண்ப்போரும், உள்

ளக்கிடக்கையை வெளிப்படுத்தா முகததுடன் திரவோருமாய் எல்லா மாணவரும் உண்டிச்சாஃபை கோக்கி நின்றனர். ஆஞல், பாவம்! அவர்கள் தேவரல்லரே, கோக்கான் நுகர்க்து கொள்ள!!

இவ்வளவுட் முதலில் அடித்த புயலால் விளேந்தது. இவ் வளவில், இன்னுரு புயல் அடிக்கும் என்றம், மாணவரெல் லாம் விடுதியைவிட்டு நீங்கி விரிவுரை மண்டப அரண்களேச் சாரல் நலமென்றும் விடுதிச்சாலப் புறந்தருநர் (Warden of the Hostel) செய்தி அனுப்பினர். அதுகேட்டு, மாளிகை யில் இந்நாள்காறும் வாழ்ந்து வந்த மாணவர் சுருட்டவேண் டியவற்றைச் சுருட்டிக்கொண்டு, புரட்டவேண்டியவற்றைப் புரட்டிக்கொண்டு, கிழறைகளிலிருக்கும் தத்தம் மாணவ நண் பர் அறைகளுக்கு வந்தோரும், அரணைன அறிவிக்கப்பட்ட இடங்குறுகினேருமாய் நின்றுர்கள்.

பெரும் புயறுக்கப்பால் பிறந்த அசை வின்மை அரை மணி நேரமே இருந்தது. அது இறந்தபின் 6-மணியிலிருந்து இரவு 11-30 மணி வரை அடித்த காற்று இப்படி அப்படி இருந்தது என்று கூற முடியாது. "செறுத்த செய்யுட் செய் செந்நாவிற் கபிலன் இன்று எனுமின் நன்று மன்" என்ற வாக்குப்போன்றதோர் வாக்கை ஒருவராயினும் உரைத்திருப்பர் என்பதில் யாதும் ஐயுறவில்ஃயே. எனினும் சிற்றறிவினேனுய யானும் சிறிது கூறுவேன், எனது தகுதிக் கேற்ப.

எழுந்தது காற்று; விழுந்தது கதவு; படைத்தனர் கதவு; அடைத்தனர் வாயில். கிடந்தனர் கீழே; உடன்றனர் உள்ளே. சென்றது தீபம்; நின்றில காற்றே. "கொப்யோ முறையோ, ஐயோ தகுமோ" என்று அரற்றினர் கிலர். "இரு ளிண அறியா யான் இவ்விடை என் செய்வேன்" என்றர் கிலர். "வருவது வருக, உள்ளான் உளன்" என்றுர் கிலர். படிமீது வீழ்ந்து "அன்ணயே, அப்பா, எம்மையே காத்தி" என அழுதே தொழுதார் கிலர். "விசும்பு தைவரு வளியின் வலி இஃதோ'' என வியந்தார் சிலர். ''வளியிகின் வலியு மில்ஃ" என்ற முடவன் மொழி மெய்யே பொய்யல் என்ருர் சிலர். " சி, வந்தது தான் வந்தது, நோட்டீஸ் கொடுத்து விட்டு வந்ததா ? எங்கள் பண்டைக்கால அரசர்களும் அன்றே கோட் டீஸ் கொடுத்துப் போர்புரிக்தனர்? சீச்சி, இக்காற்று எங்காவ லரினும் இழிர்ததே" என நிணத்தார் சிலர். "என்னன்ணே என்றைபினளோ, என்னப்பர் என்றுபினபோ, என் மீணவி என்றையினளோ, குழவி என்றையினதோ, பிறரும் என்றையி னரோ?'' என நிஃனத்து வருந்தினேர் செலர். அவர் தம் மைக் காக்கவேண்டியாகிலும், தம்முயிர் நிற்காதா என நிணத் தார் சிலர். நாவற்றக் கதறி வேட்கை மிகுந்தோர் சிலர் காற்று நுழை சாளரம் (Ventilator) வழியே உதிர்ந்த நீர்த்தி வஃலகள் உதட்டில் வீழப்பெற்று மகிழ்ந்தனர் என்பது உண் மையே. பத்து ஆட்கள் சேர்ந்து அறைவதுபோல் கதவு அறைபடுவதைக் கண்ட சிலர் கதவோரம் வர்து தாழைப் பிடித்தபடியே நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்டு 'சிவசிவா' என்றனர். இங்ஙனம் உட்கார்ந்திருந்த ஒருவனது அறையில் உள்ள மின்சார விளக்கும் அதன் மேல்மூடியும் காற்முல் அஃப்புண்டு, ஊசலாடுவதுபோல் ஆடிக் கீழே விழ்ந்து உடை ந்து சிதறின. ஆணுல், நல்ல வேளேயாக உட்கார்ந்திருந்த மாணவரது கண்ணிலோ காதிலோ அவை படாமல் இருர் ததை வியவாதார் இல்ஃல. இன்னுஞ் செல அறைகளில் ஐந் தாறு பேர்கள் கூடியும் அஞ்சினராய்ச் செயலற்று அறியாமே தாங்கிரைமுண்டு. மற்றும் ஓரறையில் மூன்று மாணுக்கர் உட்கார்ந்திருந்துழி, திறக்கச் சொல்லி உட்புகுந்த ஆசிரியரை மறுநாட் காஃயில்தான் இன்ஞரென அறிக்துகொண்டார் அம்மூவசெனின், வியப்பாயன்றே உளதா! பிறிதோர் அறை யில் இருந்தார் ஒருவர் தமது பொக்கிஷத்தையும் உன்னத பொருள்கீனயும் இருட்டில் தட்டித் தடுமாறித் திரட்டி அக் குளில் அடக்கி வைத்துக்கொண்ட வண்ணம் கிடந்தனர். பொருளென வேறென்றையும் மதியாது ஏதோ ஒரு கடி

தத்தையே எடுத்துத் தமது சட்டைப் பையில் மார்பின் பக்கத்தே வைத்துக்கொண்டிருந்தாராம் ஒருவர். இன்னுஞ் சிலர் தம் வாணுட் பயிர் அழிவது திண்ணம் எனக் கருதி, அதுவரை தாம் நல்வினே செய்யாது விட்டமைக்கும், தீவிண் பல செய்தமைக்கும் வருந்துவாராயினர்.

இத்துணேயும் விடு திச்சாலயின் உள்ளுருந்த மாணவரின் நிலேயைக்கண்டோம். இனி, வேறு கிலரின் நிலேயை நோக்கு வோம். விடு திபுறந்தருநாரின் ஆலோசணேக்கு இணங்கி வெளியேறி விரிவுரை மண்டபங்களுக்குச் சென்றுர் கதி என்ன யிற்று? அவர் பதின்மர், இருபதின்மர், நூற்றுவர் எனப் பல மண்டபங்களில் தலேக்கூடிக் கால்கடுக்க நின்று, கைநடுக்க உதறி, உடம்பு நனி சுருங்கி, அழாத கண்ணினரும் கிர்தாத மூக்கினருமாய் ஒருவர் ஒருவரை நோக்கிக் கலங்கி ஞர். அந்தோ! பரிதாபம்!! இருக்கையை நீத்து, அரணிற் புகுந்த அவர் அரண் அரணைகாமை நோக்கி வருந்தினர். எனினும், தத்தம் அறையிலேயே இருந்திருப்பின் உயிர் வாழ்ந்திருக்க வும் முடியுமா என்ற அவரது ஐயம் ஆதாரமற்றதன்று.

இனி, ஆசிரியர் சிலர் என்செய்தனர்? சிலர் ஒரு பிரதம ஆசிரியர் இல்லம் ஏகி, ஏமங்கண்டு, வாயிற்க தவண்டை இரண்டு மூன்ற மேஜைகளே அடுக்கி அவற்றின்மீது ஏறிக் கொண்டு, கதவு விடாமற் பா.துகாத்து, சின்னேரம் கிராம போனில் ஆங்கிலப் பாட்டுக்ள் கேட்டு ஆனர்தித்தனர். தமது வீட்டு வெளிக்கதவை உள்ளிருந்து மண்ஷியும் வேஃயாளும் தானுமாகக் கைசலிக்க மூன்றுமணி நேரம் பிடித்திருந்தார் மற்றேர் ஆசிரியர். துண்வேர்தரும் தமிழ்ப் போசிரியருமோ அன்று நல்ல வேளயாக ஊரில் இல்லே. தமது இல்லங்களில் நிற்க இடமில்லாதபடி சனம் நிறைய இடங் கொடுத்த சில ஆசி ரியர் தமிழாசிரியரே.

இன்னும் அப்புயல் செய்த கொடுமைகள் உண்டோ? உண்டே. மாணவர் விடுதியைக் காஃயில் கோக்கிஞல் அது ஏதோ பாழடைந்த இடத்தின் தோற்றத்தைப் பெற்றிருந்தது. வீழ்ர்த மரங்களும், சிதறிய ஓடுகளும், பறர்த பலகைகளும், உடைந்த சுவர்களும், ஓடிய கதவுகளும் வேறு என்ன தோற் றத்தைத் தாக்கூடும்? உண்ணுமிடங்களில் ஒன்றெழிய எல் லாம் மேலாறு மேலுறை சோர்வதாயின. ஆண்டு, மறுநாள் பகல் இரண்டு மணிக்குக் கிடைத்த ''சாம்பார் சாதம் '' எமது நெடும்பகியால் அன்றே அமிர்தென இருந்தது! ஆண்டுள்ள மாடம் விண்ணுளாரைக் காண விண்ணே நோக்கி எழுந்ததாகவும், விண்ணுளார் அஞ்தவர் எனக்கூறி மேகம் அதணேத் தடுத்ததாகவும், கேட்ட மாடம் நின்றுழிநின்று தனது கொடியை நீட்டி "எம்மை வந்து காண்க" என விண்ணுச்ளார்க்குச் செய்தி விடுத்ததாகவும், பண்டைத் தமிழ்ப்புலவர் ஒருவர் இக்கால் இருந்தால் வருணித்திருப்பர். அத்தகைய கொடி அன்று மாணுக்காது துயருக்கு ஆற்முமல் கீழேவீழ்ந்து அழுது பூமியை நீனப்பதாயிற்று. அண்ணு மலே நகர் வைத்திய சாலேயோ பல வைத்தியரை நாடி நின் றது. போஸ்டாபீஸோ ''போஸ்டாபீஸ்'' ஆயிற்று. பாத் ரும்களில் ஷவர்பாத்தே.

ஆ! இச்சுழல்காற்றின் பெற்றி என்னே!! ஆயிரம் மகாத் மாக்களாலும் பதினுபிரம் விவேகாருந்தராலும் செய்யமாட்டாத ஓரற்புகத்தை உண்டிச் சாலேயிற் புகுத்திவிட்டதே!!! ஒவ் வொரு பருவத்திலும் ஏற்பாடு செய்யப்படும் விருந்தில் எல்லா வருண மாணவரும் கலந்துகொள்ளலாம் எனச் கொல்லி அதற்கு ஆவன செய்ய முயல்வோரைத் திட்டுவோரும் வெட்டுவோரும் மலிந்த இவ்விடுதியிலுங்கட, பழுத்த வைதீக மாணவர்களும் புயலுக்கப்பால் இரண்டு நாள்வரை சமபந்தி போஜனம் செய்யநேர்த்தத் யாரால், யாரால்? புயலினும் பெரிய சீர்திருத்தக்காரன் இல்லே, இல்லே. அவன் செய்யும் அற்புகம் இன்னுஞ் சில உள. பரீட்சைகளே ஓட்டுகிறுன்! கழகத்தை ஒருவாரம் முன்னரே மூடுகிறுன்!!

அவசாப்பட்டுக்கொண்டு மாணவர் பலர் ஊர் செல்லத் தொடங்கு கிருர்கள். கதவைப் பூட்ட மறர்துவிட்டுக்கூட வெளியேறுகிருர்கள். மரித்து விடுதியின் வழியில் கிடந்த ஒரு எருமைக் கன்றைப் பார்த்து அதன் தாய் அமுது அரற்றுவதைக் கண்ட ஓர் மாணவன் தான் இறந்திருந்தால், தன் தாய் இங்ஙனம் அழுது அரற்றியிருப்பள்கொல் என நினேத்து ஏங்குவானுய் ஊர் செல்லத் துணிகிறுன். இன்னுரு மாணவன் இதனேக் காணலுற்றவன், தன் மனக்கண் முன்னே ஒரு கீஃமான் வெயிலில் நின்று தன்பிணேக்கு நிழல்தருவதைக் காண்பானுய், ஆர்த்தெழுந்து தன் மணீகியின் கதி என்ன மிற்றே, தான் அங்ஙனம் அவளேப் புறந்தால் வேண்டாவோ எனக் கருதி ஊருக்குப் புறப்படுகிறுன். அவசரத்தில் மணி பாக்ஸை எடுக்துக்கொள்ள மறந்துபோகிறுன்.

பழுமாம் தேரும் பறவைபோல மாணவர் பலர் காப்பி கிடைக்கும் இடர்தேடி அகல்கிருர்கள். பலபடப் பாரித் தென்? அண்ளுமஃருகர் கொடிப் பூத்து திர்ர்த தோற்றம் போல்வதோர் தோற்றம் பெறுவதாயிற்று. "ஏ நகர்! நீ இரு. யாங்கள் போய் வருகிறேம். வருவதற்குள் மீண்டும் பூத்துவிடுவாய்" என்று சொல்லி மாணவசெல்லாம் வெளி யேறுகிருர்கள், விடுமுறை குறித்து.

அ. சிதம்பரநாத சேட்டியார், B.A.

கருப்பண்ணன்

பரத கண்டமாம் சரதமாதேவியானவள் இமயம் முதலாம் அமைவுறு தனங்களில் கங்கை முதலாம் பொங்கிடும் பாலால் தன்னரும்பெறற் புதல்வர்களே வளர்த்து வருகிறுள். மக்களுள் பலர் பல்வேறு துறைகளில் உழைத்துவருகின்றனர். காலவேறபாட்டால் ''பாடுபட்டுத் தேடுவதோர் தேசம், அதன் பலணப்புசுப்பதொரு தேசம், அஞ்சு வேளே யுண்ப தொரு தேசம், பிடியன்னமின்றி சாவதொரு தேசம்" என்ற பெரியார் வாக்குப்படி ஆடையின்றி வாடையில் மெலி யும் மாந்தர் மலிந்தனர். உண்ண உணவின்றி வாடும் மக்கள் தொகை பெருகிற்று. இந்நிஃயைப்போக்க முற்பட்டார் ஒரு சிலர். அவர்களில் தஃசிறந்தவர், மேருட்டா பேசுவென வியன் துருக்கர் நபியென்ன இந்த மா நாட்டார் கண்ணபிரான் எனப் போற்றப்படும் பெரியார் ஒருவர் என்பது யாவரும் அறிந்ததே. இங்ஙன் பிறர்க்கென வாழும் பீடுறு வாழ்வில் ஈடு படாது, தன்னலங்கருதி அடிமைவாழ்க்கையில் இருந்து தன் வாணுளே வீணுளாக்கி மன்னுவுலகத்து மன்னிய புகழ் நிறுத் காது உயிரீவார் பலர். வேறு சிலர் தெண்ணீர் கடல்கடந்து அயல் நாடு சென்று உழைத்து செறிது பொருளீட்டி இந்நாடு மீண்டு வர்து இன்ப வாழ்வு நடத்துகின்றனர். அத்தகைய வாழ்வு நடத்திய நமது கதா நாயகளுகிய கருப்பண்ணணேப் பற்றி சிறிது ஆராய்வாம்.

கருப்பண்ணன் இளம்பிராயத்தே தன் தந்தையையிழுர் தான். ஆகவே "தந்தையொடு கல்வி போம்" என்பதற் கிணங்க அவன் கல்வியிழந்து ஊன்பொதியுடல் வளங்கருதி யுழைத்துவர்தான். எங்கேயாவது விருந்து நடக்கின்றது, அதற்கு யாவரும் சென்ற அவ்விருந்தில் கலந்துகொள்ளலாம் என்று தெரிந்தால் பலகாதமெனினும் பறந்து செல்வான். அவன் பிறந்தவூராகிய வாழைமரக் கோட்டையில் உடற்பயிற் சிக்கென சிலம்பக்கூடம்போன்ற சில பயிற்சிக் கழகங்களிருந் தன. அவைகளிற் சேர்ந்து அத்தகைய பயிற்சிபெற்று உடல் வலியுடையகை வளர்ந்தான். பெயருக்கேற்ப கருத்த மேனி யன். உயர்ந்த தோற்றமும் உடையன்.

நமது நாட்டை ஆண்டுவரும் ஆங்கிலருக்கும் ஜர்மனிய ருக்கும் போர் நிகழ்க்க ஞான்று நாட்டில் பலபாகங்களி விருந்து போர்புரிவதற்கென ஆயிரக்கணக்கான இந்தியர்களேத் கிரள் திரளாகச் சேர்த்துச் சென்றனர். அங்ஙனஞ் சேர்த்த வர்கள் நமது கருப்பண்ணணக் கண்ணுற்றுர்கள். இவன் போருக்குத் தகுதியானவன் என்றெண்ணினர்கள். கருப் பண்ணனும் தன் வறமையைப் போக்கத் துணிந்தான். போருக்குச் சென்ற திரும்பினல் ஏதேனுங் கிடைக்கு மென்று நிணத்தானுதலால் அத்தருணத்தையிழக்காது அவர் கள் பின்சென்றுன். அப்பொழுது அவனுக்கு ஆண்டுகள் முப்பதின் மேலாயிற்று. கடல்கடந்து சென்று மாபெரும் போரில் பாரதவீரர் பலர் தம்முயிர் நீத்து வீரசுவர்க்கம் எய்தி னர். ஒரு சிலர் மீண்டு உயிருடன் இந்நாடுற்றுர்கள். அவர் களில் ஒருவராய் நமது கருப்பண்ணன் தாய்நாட்டிற்குத் திரும்பி வர்தான். ஆனுல், பாவலர் போற்றும் காவிரிருதி பாயும் சோழவள நாடாகிய தண்டமிழ் நாடுற்றுனில்லே. பாஞ் சால நாட்டிலேயே வீரர் படையொன்றில் இருந்து பல ஆண்டு கள் கழித்தான். அங்ஙனம் வாழ்ந்து வருநாள், ஒருசமயம் தனது வளப்பம் பொருர்திய செர்தமிழ்நாட்டை நிணத் கான். பாண்டிநாடே செந்தமிழ்நாடென்று நாவலர்கள் நவில் வார்கள். வேறுசிலர் சோணுடுதான் என்பர். எங்ஙனமேனுங் கூறுவார் கூறுக. அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழியைத் தான் பயிலாவிடினும் செவிமடுக்கும் பேறுவது பெற்றிருர்தோமே, இதுகாஃ இல்ஃயாயிற்றேயென்று வருந்தினுன். உடனே வீரர் படைத்தலேவரைக் கண்டு தன் விழைவைத் தெரிவித் தான். படைத்தலேவரும் இக்காட்டிற் ரேன்றிய வொரு குரிசிலா தலால் கருப்பண்ணன் தன்னூர் செல்ல அனுமதி

யளித்ததுடன் போர் புரிந்த தொண்டிற்காக பல வெண் பொற் காசுகளும் நல்கினுர்.

கருப்பண்ணன் அவைகளேப் பெற்றபின் விரைக்கு காவிரி நாடணேய கங்கை நாடெலாக் கடக்கு வேங்கடத்தெல்லேயாக வுடைய தமிழ்நாடு வக்குற்றுன். விஞ்சையர் போற்றும் தஞ்சையம்பதி வக்கு இறங்கி அருகேயுள்ள தன்னூர் சென்ற டைக்தான். தென்டைடில் வீசிய புயற் காற்றென்றுல் தன் இல்லம் பாழ்பட்டுக் கிடக்கக்கண்டான். திகைத்து சற்று கின்றுன். அண்டைவீட்டுப் புறக்திண்ணேயிற் சென்றமர்க் தான். இவனது சிப்பாய்க் கோலத்தைக் கண்டு அவ்வீட்டு இளஞ்சிறுரிருவர் பயக்கு உள்ளேயோடிப்புகுக்கு தங்கள் தாயிடங் கூறிஞர்கள். அக்த அம்மையார் வக்து பார்த்து பழைய கருப்பண்ணன் என்று கெளிக்கு அவன் தாயிறக்க செய் தியை யறிவித்தார். சுன்ற பொழுதில் பெரிதுவக்கும் தன் அன்னே யிறக்கமை குறித்து வருக்தினை. சிறிது கோத்திற் கெல்லாம் அவ்லூராரெல்லாம் வக்கு கருப்பண்ணன் மார்த்து, தாயிழக்க வருத்தத்தையாற்றிச் சென்றனர்.

கென்னை அவ்வீட்டிலேயே தங்கியிருக்கு தனக்கென ஒரு கிற வீடுகட்டி முடித்தான். மடக்கொடியில்லாமீன பாழ் மண்யாதலால் தன்னில்லத்திற்கோர் பைக்தொடி வேண்டு மென்று விழைக்தான். அப்பொழுது கருப்பண்ணனுக்கு வயது நாற்பத்தெட்டிருக்கும். இக்காலத்தார் அவணக் கிழ வன் என்றியம்புவர். பதிறை பதினெட்டு வயதில் இக்கால ஆண்மக்கள் மணம்புரிகின்ற வழக்கம் வக்துவிட்டமையால் நாற் பத்தெட்டு வயதுடையவரை வயதானவர் என்று கூறுதல் வியப்பில்லே.

கருப்பண்ணனுக்குப் பெண் தேட ஒருவரும் உற்றுரில் லாததால் தானே புறப்பட்டு ஊர்தோறஞ்சென்ற மணம் புரிந்துகொள்ள மங்கையர் உளரோவென்ற தேடித்திரிந்தான். அங்ஙனம் திரிந்துவருங்கால் ஓர் ஊரருகேயுள்ள குளக்கரை யின்கண், ஒரு ஆலமா நிழலில் ஒரு சிலர் உட்கார்ந்து வம்பர் மகா சபையங்கத்தினர்போல் வேடிக்கையாகப் பேசிக்கொண் டிருந்தனர். கருப்பண்ணன் நடந்து வந்த களேப்பாற்றவேண்டி, அங்கே சற்று தங்கினுன். அவர்கள் பேசியதைக் கவனித் தான். அவர்களில் சுப்பன் என்பான் ஒருவன் காத்தான் என்பவணப் பார்த்து மிகவும் மரியாதையாக ஓர் பெரும் ஜயவினக் கேட்டான். "எண்டா! அண்ணேன்! இர் தக் குளம் நெருப்பு பிடிச்சிக்கின இதிலுள்ள மீனெல்லாம் என்ன பண்ணும்" என்பது தான் அவன் கேட்ட தாகும். அதற்கு காத்தான் யோசித்துப் பதில் கூறுவதற்கு முன் தக்க விடை யளிப்பதில் திறமை வாய்ந்தவனுன கந்தன் என்பான்: "என் னடா இது தெரியாதா! கரையோரமா இருக்கும் மரங்க மேலே ஏறிக்குது" என்றுன். இவனிலும் மிகுந்த மதி கூர் மையுடைய மகோதரன் என்பான் '' அவைகளென்ன கமுதை களா மாத்திலே ஏற" என்றுன். இதைக் கேட்ட கருப் பண்ணன் இவர்களெல்லாம் சட்ட சபை அங்கத்தினர்களோ என்று ஐயுற்று அப்பால் சென்றுன். அப்போது காலே சுமார் 9 மணியிருக்கும். கருப்பண்ணனுக்கு பசி கோய் வாட்ட ஆரம்பித்தது. அங்கே யொரு கிழவி அங்காடிக் கூடை யுடன் உட்கார்க்கு அப்பம் முதலிய தின்பண்டங்கள் விற் றுக்கொண்டிருந்தாள். அதைக் கண்ணுற்ற கருப்பண் ணன் கிழவியை யணுகி ஒரு அணு கொடுத்து அப்பம் பெற்று புசித்தான். புசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது அக் கிழவி கருப்பண்ணணப் பார்த்து "போண்டி! எங்கே! களேச்சு போறே" என்று கேட்டாள். தான் புறப்பட்ட மண விஷயத்தைப்பற்றிக் கூறினுன். அதைக் கேட்டதும் கிழவி " இந்த ஆரிலே ஒரு பொண்ணு இருக்கு. அது ருதுவாகி பத்து வருசம் ஆச்சு. கண்ணுலம் ஆவாமேயிருக்கு" என்ற கூறினுள்.

கருப்பண்ணன்:—" அப்படியாளுல் அந்தப் பெண்ணே நான் கண்ணுலஞ் செய்துகொள்கிறேன்" என்றுன்.

கிழவ் :—'' அவள் கொஞ்சம் அதிகமாகப் பேசுவாளே ! ''

கருப்பண்ணன் அதைப்பற்றிக் கவஃலயில்ஃபென்று கூறி விட்டு நேரே பெண் வீடுசென்று அவ்வீட்டுத் திண்ணேயில் உட்கார்ந்தான். வீட்டுக் கதவு மூடப்பட்டிருந்தது. கதவைத் தட்டினை. பெண்ணின் தாய் உள்ளிருந்தவண்ணம் யார் என்று கேட்டாள். அதற்குக் கருப்பண்ணன் வீரர் முறை யில் நேரே "நான் தான் மாப்பிள்ளே. இந்த வீட்டிலே கண் ணலம் ஆகாத பெண் ஒண்ணு இருக்குது என்று கேள்விப் பட்டேன். ஆகவே கண்ணலஞ்செய்து போக வந்தேன்" என்றுன்.

பெண்ணுக்குத் தாய்மாத்திரந்தான் உண்டு. தந்தை முன்னடே இறர்துவிட்டார். மாரியம்மாள் என்னும் அப்பெண் பூப்பெய்தி யாண்டு பலவாகியும் மணம் பேசுவதற்கு ஒருவரும் வந்திலர். மாரியம்மாள் என்ற பெயர் கேட்டுப் பயந்தார் சிலர். வறுமையாளர் குடியிற்றேன்றியவளென்று வெறுத்தார் சிலர். மணம் பேசுவதற்குத் துணிவுடன் முதன் முதல் வந்தது நமது கருப்பண்ணனே. ஆதலால் பெண்ணின் தாய் இந்த அரிய சந்தர்ப்பத்தை யிழந்துவிடக்கூடாதெனக் கருதி கருப்பண்ணண மிகுதியாக வுபசரித்து அன்றையதினமே மணத்தை யவசரமாக முடித்து மேறாராட் காஃ மாப்பிள்ளேயின் ஊருக்கு அவ்விருவரையும் அனுப்பி வைத்தனள். அவர்களு டன் செல்ல ஒருவரும் இல்லே. எளிய குடியாதலால் வண்டி முதலிய சௌகரிபங்களேத் தேடிக்கொள்ள முடியவில் ஃ. ஆதலால் ஊரிலுள்ளவர்கள் நெடுந்தூரம் நடக்க மனமிலராய்த் தங்கிவிட்டனர். பெண்ணின் தாய் தன் உடல் நலங்குன்றி யிருந்தமையால் அவளும் உடன் தொடரவில்லே.

கருப்பண்ண னும் மாரியம்மாளும் போய்க்கொண்டிருக்கும் போது பக்கத்திலுள்ள காட்டுகளேக்கண்டு களித்தனர். தன் தேவியுடன் பேசவிரும்பிய கருப்பண்ணன் சென்ற வழியின் அருகேயிருந்த மாமாமொன்றைக்காட்டி யிதென்னமாம் தெரி யுமாவென்று கேட்டான். அவள் தெரியாததுபோல நடித்து "வீட்டுக்குள்ளேயிருந்தவளுக்கு இதெல்லாந்தெரியுமா?" என்று எதிர் மறைமுகத்தால் பதிலுரைத்தாள். கொஞ்ச தூரஞ் சென்றதும் எதிரே தோன்றிய வன்னிமாமொன்றைக் காட்டி "பெண்ணே! இதென்ன மரம்" என்றுன். மாரியம் மாள் சற்று உரத்தகுரலில் "எனக்கு இதெல்லாம் எப்படித் தெரியும். வெளியிலே போய் பழக்கம் இருந்தாலல்லவா தெரியும்" என்று கூறிஞள். கிறிது தூரஞ் சென்முர்கள். அங்கே வானளாவிய தென்ணேகளேக்கண்டார்கள். அச் சோலேயில் சிறிது அமர்ந்து வழிநடந்தகளேப்பாறினர். கருப்பண்ணன் இந்தமரங்களேயேனும் பார்த்ததுண்டா? இளகீர் என்றேனும் பருகியதுண்டா? என்றுன். "இதென்ன ஆடவர்களுக்கு இதொருவழக்கமாயிருக்கிறது. தெரியாது என்று சொன்னுல் அத்துடன் விடுவதில்லே. சும்மா இது தெரியுமா? அது தெரியுமா? என்று கொர்கிரைவுபண்ணுகிறீர்கள்" என்று சற்று வருத்தத்துடன் பதிலிறுத்தாள்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அச்சோலேவிடுத்து சாலேவழியே செல்லும்போது அருகேயுள்ள கழனிகளில் உழுதபின்னர் கலப்பை யெடுத்து தோள்மீது சுமந்து பயிரிடுவோர் தங்கள் வீடு கட்சூத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தனர். அதைக்காட்டி யிதென்ன கூறுவாயாகவென்முன். அதற்கவள் சற்று சிற்ற முற்றவளேப்போல " எத்தணதாஞ் சொன்னுலும் விடமாட் டேன் என்ற பிடிவாதமாய்க் கேட்டுக்கொண்டே யிருக்கிறீர் களே! உங்களுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டது தவறு என்று கருது கிறேன்" என்று கூறினுள். அப்பால் சென்றதும் ஒரு தடா கத்தைக் கண்டு அவர்கள் சென்று நீரருந்தி தாகத்தைத் தணித் து த்திரும்பினர்கள். அப்பொழுது அங்கு ஊர்க்துசென்ற ஒரு நக்கையைக்காட்டி இதுகூட பார்த்ததில்லேயா? என்றுன். மீண்டும் கோபத்துடன் பதிலி அத்தாள். குளத்தை விடுத்தப் பால் சென்றதும், ஒரு வண்ணுன் தன் கழுதைமீது சணல் போட்டுக்கொண்டு போய்க்கொண்டிருந்தான். அதைக்காட்டி மீண்டும் வழக்கம்போல் கேட்டான். மறுமொழியொன்றுங் கூறு மௌனஞ் சாதித்தாள். உடனே கருப்பண்ணன்

சற்று சிற்றமுற்று அந்த சணல் நார் கொஞ்சம் எடுத்து மாரியம் மாளேச் சற்று சாடினன். உடனே யழு துகொண்டே "மாமா மது வன்னிமாம் வானளாவிய தென்னேமாம் ஏர்க்கலப்பைக் குளத்து நத்தை பென்னே யடிக்குது சணல் நாரு" என்று இசையுடன் பதிலிறுத்தாள். சற்று நிறுத்திப்பாடக் கூறி ஞன். அங்ஙனமே பாடினள். கருப்பண்ணன் சினந்தணிந்து தன் தேவியுடன் தன்னூர் சென்றடைந்தான். சிலகாலத்திற்குப் பின்னர், இவன் படைவீரனையிருந்தமைக்கு கொஞ்சம் நிலம் இரைநாக அரசாங்கத்தார் வழங்கினர். அதை வைத்துக்கொண்டு, மதுபானமருந்தல் முதலிய துன்மார்க்க மெல்லா கொழித்து விட்டு, சுழன்றும் ஏர்பின்னதுலகம் என்ற செம்மை சான்ற மொழிக்கேற்ப, உழுது பயிரிட்டு வரு விருந்துவைக அம் ஒம்பி தன்வாழ்நாளேத் தன் காதலியுடன் கழித்து இல்ல றத்தைச் சிறப்புற நடத்தினுன்.

S. RUDRAPATHI, B.A. (V Hons.) TAMIL.

நூல் நூற்ற நுண்ணிழையார் அல்லது

பண்டை மாதரின் பஞ்சுத் தொழில்

கீர்வளமும், நிலவளமும், நிரம்பப்பெற்ற நம் இந்திய நாடு ஆதிதொட்டே அருங்கஃயும், வாணிபமும், கைத்தொழிறு முடைத்தாய தஃ சிறந்த நாடாக விளங்கிற்று. இதற்குப் பண்டையோருரைத்த தண்டமிழ்நூல்களிலும், பிறநாட்டு அறி ஞர் எழுதிய குறிப்புக்களிலும் பற்பல சான்றுகளுள்.

நம் நாட்டிற் புகுந்து பொருள்மண்டிச் சென்ற யவனரா தி யர் நம் நாடு மிக்க வளப்ப முடைத்திருந்ததென்றும் இங்கு தைத்தொழிலும், வாணிபமும், கரை இறந்து நடந்தனவென் றும் கூறிப்போந்தனர்.

முற்கூறிய கைத்தொழிலில், இரண்டே மிக்க உன்ன த கிலேயையும், உயர்வையு முற்றிருக்கன. அவை அருக்கமிழில் பெருமறை அருளிய திருவள்ளுவர் மேற்கொண்ட கெசவு ஒன்று; கவிக்கரசராய கம்பரால் ஏரெமுபதில் ஏத்தப்பெற்ற ஏர்த்தொழிலொன்று. இவற்றின் பெருமைகளே இயம்பாத இலக்கியங்களுமுளவோ? எண்டு இலக்கொன்று காட்டுதும்.—

> '' வியன் மேவல் விமுச்செல்வ*த்து* இருவகையா னிசைசான்ற சு*று*குடிப் பெருர் தொழுவர்

குடி கெழீய நானிலவரொடு" என்னும் மதுரம் தொழுகும் மதுரைக் காஞ்சி அடிகளால் அறிக. இது போன்றே நெய்தற்தொழிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. திருவள்ளு வாது உள்ளம் இந்நெசவுத் தொழிலேக் குறித்தது, "செய்யுர் தொழிலெல்லாம் சேர எடுத்துரைக்கின் நெய்யுர் தொழிற்கு நிகராகா" என்பதனைலேயே.

நம் நாட்டில் பண்டை யோராலாய கூறைகள் பல பகுதி யாயுள்ளன. சிலப்பதிகாரம் செப்பும் ஆடைகள் எண்ணில. எனினும் சில கீழ் வருமாறு: கோசிகம், மீதகம், பச்சிஃ, வண் ணடை, அரத்தம், தேவகிரி, நண்டுகில், சுண்ணம், வடகம், பஞ்சு, இரட்டு, பாடகம், பரியட்டக்காசு, வேதங்கம், புங்கர்க் காழகம், சில்லிகை, தூரியம், பங்கம், தத்தியம், கவற்று மடி, நூல்யாப்பு, திருக்கு, தேவாங்கு, பொன்னெழுத்து, குச்சரி, காத்தூலம், இலஞ்சி, வெண்பொத்தி, செம்பொத்தி, பணிப்பத்தி ஆய பல. மேலும், கிலப்பதிகாரத்தில், "பட்டினும் மயிரினும் பருத்திநூலினும் கட்டும் நண்விணக் காருகரிருக் கையும்" என்னும் அடிகளது உரையினில் மயிரினும் என்ற தற்கு எலிமயிரானுமெனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இம்மயிராலாய ஆடை சிறந்தென்பது, காஞ்சிபுராணத்தில்:

" இழித்திலா எலி மயிரின் போர்வையும்" என அது புக ழப்பட்டதாதும் அறியலாம். இனி புற நானூற்றில்: " மூங்கி லாடை உரித்தாலொத்த மாசில்லாத உடை ஆவியன்ன அவிர் நூற்கலிங்கம்" என வருவனவற்று அம்,

'' பாம்பு பயந்தன்ன வடிவின காம்பின் கழைபடு சொலியின் இழையணிவாரா

ஒண்பூண்கலிங்கம்'' என்ற அடிகளின் உரையாலும் பற்பல ஆடைகள் அக்கால*த்து* ஆக்கப்பட்டன என்பதும் தெற்றென விளங்காகிற்கின்றது.

நம்மிச்திய ஆடைகளேப்பற்றி ஒரு சிறந்த யவன சரித்திர ஆசிரியர் இர்தியாவில் மரத்திலுண்டாவது, கம்பிளியென்றும், அது ஆட்டு உரோமங்களாலாயதினும் உயர்ந்ததென்றும் கூறு கிருர். மேலும் சரித்திர ஆசிரியர்கள், நம் நாட்டுப் பஞ்சுவாணிப மானது பன்றைகளிலும் பரந்திருந்ததெனவும் பகர்ந்துள்ள னர்—எகிப்து, அஸிரியா, பாபிலோனியா முதலாய தேயங் களிலாம்.

இங்ஙனம் உற்ரோோலும், மற்ருோாலும் புகழுந்தகைய ஆடைகள் யாவும் ஆக்க நம் ஆதி அன்ணயரே ஏது வென்பது மிகையாகாது. ஆடை அமைக்க இன்றியமையாதிருக்கும் நூல் அம்மாதராலேயே நூற்றுவரப்பட்டது. அதணேச் சிறந்த இரண் டொரு மேற்கோளால் தெரிவிப்போம்: ரெய்தல் தொழிற்கு 'காருகவிண்' எனும் பெயருண்டு. இத்தொழிலியற்றபவரை 'காருகர்' எனக் கூறப்பட்டது. இது 'காருகரிருக்கை' 'காருக மடந்தை' என வரும் முன் னூல் தொடர்களாலும், திவாகரத்தில்

"பருத்திநூல் பட்டு நூல் அமைத்தாடை ஆக்கலும் சுமத்தலும் பிறவும் காருகவிணத்தொழில்" எனத்தொ ழில் தன்மையைக் கூறுமாற்றுனும் புலனும். கிரகங்களிலிருந்து கொண்டே அரிய ஆடைகள் ஆக்குவதற்குரிய மெல்லிய நூலி ழைகள் நூற்றளிப்பதாலேயே இப்பெயருற்றது என்று கூற லாம். இன்னும், '' பஞ்சிதன் சொல்லாப் பனுவலிழையாக, செஞ் சொற்புலவனே சேயிழையா '' என்ற நன்னூற்பாயிர அடிகளில் பஞ்சி நூஃயும், படிப்பு நூஃயும் உருவகிக்குமிடத்து, புலவனுக் குச் சேயிழையைக் கூறிய சிறப்பானே நூனூற்றல் மகளிர் தொழிலென்பது புலனும். மற்றும், '' பருத்திப்பெண்டின் பனு வலன்ன" என்ற புறப்பாட்டடிக்கு " பருத்தி நூற்கும் பெண் டாட்டியது சுகிர்ந்த பஞ்சுபோன்ற" என்னும் உரையானும், " நண்ணிய பலவாய பஞ்சின் நனிகளாற் கைவன்மகடூ உத்த னது செயற்கை நலந்தோன்ற ஒரிழைப்படுத்தலாம் உலகத்து நூனூற்றலென்பது" என்னும் களவியலுரைப்பகு தியாலும் நம் பண்டைய பெண்மக்களே நூல்நூற்றுவர்தனரென்பது வெள் ளிடை மஃயாய் விளங்காகிற்கின்றது. எனவே தற்பொழுது மேல்நாட்டுப் பெண்மணிகள் பல கைத்தொழில்கள் செய்து பொருளீட்டுவதுபோல இந்தியநாட்டு முந்திய மா தரும், நூனூற் றல் முதலாய இயற்றி வர்தாரென்பது அறிகிறேம்.

இங்ஙனம் ஆதிதொட்டே ஆடைக்கு முக்கி கின்ற இக் தியா, அக்கியரை வரவு பார்த்துப் பிக்கிகிற்பது வருக்தற்பால தேயாம். முன்னேர்போல ஆண்பாலான்றி, பெண்மணிகளும் கைத்தொழிலியற்றி காலக்தள்ளுவராயின் சிறிதுகாலத்தில் முக் திய சிறப்பை கம் காடு எய்துமென்பது திண்ணம்.

பண்டைத் தமிழ் மகளிரும் வீர வாழ்க்கையும்

இன்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த மகளிர் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து வீரம் செறிந்து நாட்டிற்கு அணிகலங்களாய் திகழ்ந்தனர். வீர மாதர்களின் வீரவாழ்க்கையை பண்டைக்கால இலக்கிய நூல் களின் வாயிலாக நாம் அறியலாம். தமிழணங்குகளின் வீர வாழ்க்கையும், தேசாபிமானமும் புறநானாற முதலிய பழைய நூல்களே ஆராய்ந்துணர்வோருக்குத் தெற்றெனத் தெரியும்.

தனது நாட்டை வேற்றாசன் கைப்பற்றக் கருதிப் போர்த்தொடுத்தான் என்று கேட்ட ஒரு தமிழ்த் தாய் தனது தவப் புதல்வணப் போர்க்களம் போக்கினள். தனது அருங் குமான் அமர்க்களத்தில் அடுபடைக்கு ஆளாகுவான் என்று அவள் அஞ்சினுளா? தனது நாட்டை அயலான் கைப்பற்றுவண்ணம் தன்னைரன உதவியை செய்யும் பொருட்டு தனது அரும்புதல்வண அமர்களம் போக்கிய அணங்கின் உள்ளப்பான்மை தான் என்னே! அவளது தேசாபிமானம் தான் என்னே! அத்தவப் புதல்வன் மாற்ரூர் படைக்குப் பயக்து புறங்காட்டி ஓடினுனென்று தவருக ஒருவன் சொல் லக்கேட்டு அத்தையல் மனத்தளர்வுற்றுள். "ஒரு கோழைப் புதல்வனே நமது வயிற்றில் பிறக்கவேண்டும்!'' என்று ஏங்குவாள். " இவனுக்குப் பா லூட்டிய எனது உடவே இரண்டு துண்டுகளாக வெட்டிவிடுகிறேன்", என்ற வீர மொழி பகர்ந்து கையில் வீரவாளேந்தி வீரர் மாண்டுகிடந்த அமர்க்களம் அடைந்தாள். குருதிவெள்ளத்திற் படிந்து கிடந்த பிணங்களேத் தன் வாளாற் பெயர்த்துப் பார்க்கையில் தன் மகன் வேறு வேருகிச் சிதைர்து இறர்து கிடத்தலேக் கண்டாள். அமர்க்களத்தில் அருங்குமான் அயலாரது அடு படையினுல் அடிபட்டு ஆவி துறந்ததைக்கண்டு ஆர்வமுற்றுள். " இவனன்றே வீரமகன்! இவீன என் மைந்தனுகப் பெற

வதற்கு யான் என்ன தவமிழைத்தேனே!" என்ற புகழ்க்து ஈன்ற ஞான்றினும் பெரி துவக்தனள். அவளுடைய வீரம் தான் என்னே! அவள் வீர வாழ்க்கையைப்போற்றியபான்மை தான் என்னே! மேற்குறித்த மங்கையின் வீரத்தைக்குறித்து காக்கைப்பாடினியார் என்னும் காரிகை கற்றேரின் உள்ளங் கவரும் புறகானூற்றில் பின்வருமாறு பொறித்து வைத்தாள்:—

> நரம்பெழுந்துலறிய கிரம்பா மென்றேள் முளரி மருங்கின முதியோள் சிறுவன் படையழிந்து மாறினனென்று பலர்கூற மண்டமர்க் குடைந்தனஞுயின் உண்ட என் முஃயறுத்திடுவென் யானெனச் சிண இக் கொண்ட வாளோடு படுபிணம் பெயராச் செங்களர் துழவுவோள் கிதைந்து வேருகிய படுமகன் கிடக்கை காணூஉ ஈன்ற ஞான்றினும் பெரி துவந்தனளே.

பண்டைக்கால பெண்மணிகள் தங்களது புதல்வர்களுக் குப் பானினேர்து ஊட்டும்போதே வீரத்தையும் புகட்டிஞர்கள். வீரம் செறிர்த பாக்களேப் பாடி தமது தவப்புதல்வர்களேத் தாலாட்டிஞர்கள். அதலைன்று நமது நாடு சதர்திர நாடாய் திகழ்ர்தது! ஆணல் தற்கால மகளிரோ, "நமது நாடு எக்கேடு கெட்டால் நமக்கென்ன, நாம் நன்றுக உயர்ர்த ஆடையணிகலன் களால் நம்மை ஒப்பணேச் செய்துகொள்வதுதான் வாழ்க்கையின் கோக்கம்" என்று இதுமார்து தங்களது வாணுவேயல்லாம் வீணைரக்குகின்றுர்கள். அதலைன்று நமது நாடு இப்பொழுது அடிமை நாடாய் அயலாரது கையில் அகப்பட்டு இடறுகின்றது. தற்கால மகளிரன் வீரவாழ்க்கை எங்கே? கேசாபேமானம் எங்கே? இவர்கள் பண்டைக்கால மகளிரது சந்ததியில் பிறக்கவில்லேயா?

தனதை கணவன் கடுங்கொலே புரியும் அமர்க்களத்தில் இறர் திருந்தும், தனது கான்முளேயைப் போர்க்களம்போக்கி கால மென்னும் கரையிலா மணற்பரப்பில் தனது காலடியைப் பதி யச்செய்த ஒரு தமிழ் மகளின் வீரச் செய‰ ' ஒக்கூர்மாசா த்தி யார்' என்னும் பெண்மணியார் புறகானூற்றில் பின்வருமாறு எடுத்துக்காட்டி யிருக்கின்றுர்.

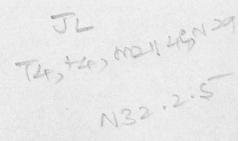
> " கெடுக சிக்தை கடி திவள் துணிவே மூ தின் மகளிர் ஆதல் தகுமே மேஞள் உற்ற செருவிற்கு இவள் தன்போ யாபீன எறிக்து களத்து ஒழிக்தனனே கெருநல் உற்ற செருவிற்கிவள் கொழுநன் பெருநிரை விலங்கி ஆண்டுப்பட்டனனே இன்றம், செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்றுமயங்கி வேல் கைக்கொடுத்து வெளிது விரித்து டீஇப் பாற மயிர்க்குடுமி எண்ணெய் சீவி ஒருமகனல்லது இல்லோள் செருமுக கோக்கிச் செல்கென விடுமே."

தனது கணவன் போர்க்களத்தில் இறந்தமையினை, தான் கைம்பெண் நிலேயை யடைந்தற்காக் கலக்கமடைந்தாளா? தனது தாய் நாடு அயலார் கையில் அகப்படலாகாது என்ற உயரிய எண்ணம் அவளது மனவருத்தத்தையும் போக்கிற்று. தனது ஒரே ஒரு புதல்வணேயும் அழைத்து எண்ணெயிட்டு அவன் குடுமியை வாரி கையில் வேலாயுதத்தைக் கொடுத்து, "நீ அமர்க்களம் போய் வருக" என்று அனுப்பிய வீரமகளின் உள்ளப்பான்மை மிகவும் போற்றற்பாலது. தனது கணவனுக் குப் பிறகு தனக்கு ஆறுதல் தரவல்ல மைந்தன் அமர்க்களத் தில் மாண்டால், தான் எவ்வாறு உயிர்பிழைக்கக்கூடுமென்று அவள் எண்ணவில்லே. தனது நாட்டை அயலாரிடமிருந்து மீட்பதற்காக தனது கணவன்உயிரையும், மைந்தன் உயிரையும் தியாகம் செய்தாள். தாங்கள் உயிர்துறந்தாலும், தங்களது நாடுமாத்திரம் அயலாரிடம் அகப்படலாகாது என்ற எண் தையுடைய வளாயிருந்தான்.

அத்தகைய மகளொருத்தி நமது நாட்டில் இப்பொழுதிருந் தால், நமது பாரத தேவி சுதந்திர தேவியாய் வீரமுடியணிந்து காலில் வீரக்கழல் அணிந்து அரியணேயில் வீற்றிருக்கமாட் டாளா! நமது மகளிர் பெருந்துயிலினின்றம் விழித்து வீரத் தையும் தேசாபிமானத்தையும் போற்றும் நாள் எந்நாளோ, அந்நாளே நம் நாட்டுக்கு நன்ளை கும்.

P. RANGANATHAN, II U.C.

Exchange List

Madras Law College Magazine. Maharaja's College Magazine, Vizianagram. Kishori Raman High School Magazine, Muttra. St. Joseph's College Magazine, Trichinopoly, Hindu Theological High School Magazine. Kumbakonam College Magazine. National College Magazine. St. Anne's Parish Monthly, Toledo, Ohio. Theosophical College Magazine, Madanapalle. Madras Christian College Magazine Hindu College Magazine, Masulipatam, Findlay College Magazine, Mannargudi. Zamorin's College Magazine. Presidency College Magazine. Carmela; Annual of the Apostolic Carmel College, Mangalore.

St. Thomas' College Magazine, Trichur.

Excelsior, St. Berchmans' College, Changanacherry.

Loyola College Magazine.

Nowrosjee Wadia College Miscellany, Poona.

TRICHINOPOLY:	
ST.	JOSEPH'S INDUSTRIAL SCHOOL PRESS
	1934